Ч. 129 (14.672). Львів, вівторок 15. червня 1937 Opłata pocztowa uiszczona gotówką. РІК LVIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
„ Банку Чеських Легіон. Прага „Діло“.
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 „
Піврічно . . . . . 30.00 „
Річно . . . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

„Особливе місце займала Україна...“

ВІДГУКИ РОЗСТРІЛУ СОВІТСЬКИХ ГЕНЕРАЛІВ.

(За київським радіом.)

Радієві авдиції совітських радіостацій здебільша виповнені звідомленнями про відгуки розстрілу марш. Тугачевського і товаришів. З цих звідомлень, в яких повно таких вислов́ів, як: оскаженілі собаки, гади, мерзотники, лазутчики, підлі зрадники, тощо, довідуємося, з яким нібито вдоволенням приняло населення країни Совітів вістку про розстріл і як воно клене́ться ще більше і ще вірніше працювати для могутности СССР, батьківщини пролетаріяту і ще більше піднести „революційну пильність“. Численні мітинги з одушевленням одобрюють „собачу смерть лазутчиків іноземної військової розвідки“ та стверджують, що суд „виконав волю всього радянського народу“.

Київське радіо подало між іншим відзив президента Академії Наук України Богомольця, який ствердив, що Академія Наук приєднує свій голос до загального хору гніву і ненависти проти мерзотників Тугачевського і К-о та витає присуд на фашистівських агентів. Також подано в радіо резолюцію I. зїзду архітектів України, що саме відбувається в Києві, та ухвали численних зборів по цілій Україні. В передовиці „Комуніста“ з 14. ц. м., яку відчитано перед мікрофоном, сказано, що Тугачевський та інші розстріляні генерали готовили м. і. розпад СССР і в плянах, угіднених з Німеччиною, особливе — мовляв — місце займала Україна. Але „український нарід“ — пише „Комуніст“ — пильно стоїть на варті свого щастя“. Цим щастям є... приналежність до Совітів.

Дальше в київському радіо обговорюють відгуки розстрілу за кордоном. З приємністю зазначують большевицькі спікери захоплення еспанської лівої преси з приводу „ліквідації агентів фашизму“. Згадують вони теж „зойки фашистів у Японії і Німеччині“, що — мовляв — дістали вирішний удар. В Японії і Німеччині поширюють вісти, „нібито“ в Москві заворушення, мало що не повстання. Та СССР „це не Японія, де група офіцерів у білий день вирізує міністрів“... І так далі в цьому тоні — з рівночасним вихвалюванням величезної сили червоної армії, яку викриття „фашистівської змови“ нібито тільки скріпило...

Як подає „Тасс“ нар. комісар оборони Ворошилов видав денний наказ до червоної армії про останній процес, у Москві, в якому повідомляє, що нарком. внутрішніх справ викрив „зрадливу військову фашистівську організацію“, яка мала на меті розложити червону армію. Ворошилов з ентузіязмом апробує присуд у процесі Тугачевського і його спільників. При цій нагоді він атакує Троцького як „фашиста“. У наказі підкреслено, що Тугачевський підготовляв переворот в СССР., терористичні замахи на членів уряду та робив усе, щоби приспішити напад фашистівських держав на СССР. За поміч проти большевиків, Тугачевський і його однодумці **готові були віддати фашистівським державам Україну й розділити СССР між держави західної Европи.**

Московські „Ізвестія“ закидують, що **Тугачевський хотів злучитися з ворогами держави: з петлюрівцями на Україні і з націоналістичними елементами в Азербейджані. Вірменії та у Казакстані.**

8 большевицьких ґенералів розстріляли.

Офіційний комунікат ТАСС.а стверджує, що усіх 8-ох генералів, засуджених на смерть, розстріляли.

По вісткам віденської преси, Тугачевського й сімох товаришів розстріляв відділ т. зв. фінляндської гвардії. Підчас розстрілу не було ніякого инциденту. Будинок суду стеріг кордон 800 козаків. В хвилині як трибунал відчитував присуд смерти, у всіх фабриках в Москві ГПУ заінсценізували масові демонстрації, на яких стероризоване робітництво домагалося розстрілу всіх обвинувачених.

ПРИСУД НА НЕБІЖЧИКІВ?

У Ризі говорять, що Тугачевського і Якіра розстріляли без суду ще кілька днів перед розправою. Щоби заспокоїти обурення серед червоної армії та населення, перевели показовий процес при замкнених дверях.

СТАЛІН ВАЖКО ХОРИЙ?

Як подають з Відня, вчора виїхав з Відня до Москви славний спеціяліст серцевих недуг д-р Еппінґер. Його візвали до Сталіна, який дістав сильний серцевий атак. Стан здоровля Сталіна небезпечний — він має дуже високе тиснення крови, крім того розстроєні нерви.

„Яка вартість большевицької армії“?

ПИТАЮТЬ У ПАРИЖІ.

„Ле Тан“, півофіціоз міністерства закордонних справ стверджує, що вістки зі СССР задто загальникові, щоби можна було зясувати собі, що там властиво діється. Та всеж немає сумніву, що на Кремлі йде борня на життя і смерть. А тому треба собі поставити питання, яка властиво вартість армії, в якій чи радше з якою можливі такі речі.

„Ля Репюблік“, офіціоз радикалів, що недавно ще боронив франко-совітського пакту, тепер признає, що СССР цілком пережертий внутрішніми міжусобицями. Франція не може мати нічого спільного з такою державою.

Правий „Журналь де Деба“ пише, що розстріл 8-ох ґенералів в Москві переконує,

що франко-совітська співпраця може Францію пхнути в найгірші небезпеки.

Безпартійний „Матен“ пише: З генеральним штабом, який зраджував найтайніші документи ворогам — як це твердить совітський уряд — Франція мала навязати тісну співпрацю. Колиб ми вчора були її навязали, то очевидно з Тугачевським, якого оце розстріляли. Колиб ми мали навязати співпрацю завтра, то не знаги, що післязавтра станеться з наслідником Тугачевського.

Шпигуни чи жертви психопата?

Львів, 14. червня 1937.

Не дурно комуністи так гордо відхрещуються від гнилого буржуазного світу — вони єдині вміють втяти таку штуку, якої змиршавілий капіталістичний світ не бачив від часів Джінґісхана чи Івана Грозного. Висилати що кілька місяців по кілька чи кільканацять найбільш заслужених державних достойників у країну вічного супокою — це щось таке, чого вузьколоба буржуазія ніяк не може зрозуміти. Тимто не диво, що вся публична опінія та преса по цей бік риського кордону навіть не може дати ясної інтерпретації смертного присуду на цвіт червоної ґенераліції. Зпоміж рядків усіх статтей вичитується запит: „Що це все має значити?“

В Европі звичайно не водиться, щоб віцеміністр війни або шеф ґенерального штабу шукав „побічних заробітків“ у розвідці для посторонніх держав, тому европейська преса назагал уважає 8-ох засуджених на смерть ґенералів невинними жертвами деспотичних амбіцій Сталіна, який по їхніх трупах іде до повної диктатури. Це зрештою ще найкорисніша для СССР інтерпретація, бо вона принайменше відкидає опінію, що верхівка червоної армії є на службі „Ґештапо“. Якщо ця інтерпретація правдива, акт обвинувачення проти Тугачевського і тов. це недвозначне свідоцтво короткозорости Сталіна, який здескридитував свою державу й армію, заявляючи, що нею кермують шпигуни.

Публіцистика залюбки зараховує СССР до тотальних держав, Сталіна ставить побіч Мусолінія і Гітлера. Низка політичних процесів вказує, наскільки такий погляд неправильний. Тотальний устрій приходить як реакція проти нездорових відносин у країнах, де парляментарно-демократичний устрій підупадає і тратить здібність кермувати долею краю. Організація політично зрілих, здисциплінованих людей перебирає тоді владу від незрілої або здеморалізованої маси і кермує державою, висуваючи як символ одну особу — голову уряду — диктатора. Без досить виробленої та досить численної еліти найздібніший диктатор не покермує успішно складною машиною модерної держави; його диктатура ефемерна і мусить покінчитися з його смертю.

Донедавна можна було вважати всесоюзну комуністичну партію такою саме елітою, вибраною, вихованою, здисциплінованою, зєрархізованою, подібною до фашистівської чи націоналсоціялістичної партії, елітою, для якої обовязок стоїть перед привілеєм, яка вважає державу найвищим добром і підпорядковує їй особисті інтереси не лише своїх співгромадян, але і свої власні. Щойно цьогорічні великі процеси переконали нас, що так воно не є, що большевицька верхівка — це гурт егоїстичних ватажків, що у владі шу-

кають лише заспокоєння амбіцій або наживи, тому найбільш жорстокими і підлими засобами винищують інших членів верхівки. Оптимістичні вияснення з комуністичних і совітофільських кол, мовляв: і між 12-ма апостолами найшовся Юда, компартія як здоровий організм обчищується від вхідників, які до неї прослизнулися і т. д. — все те не може злагіднити поняття, яке маємо про совітський режім. Кожний здоровий політичний устрій має у собі фільтр, що переводить сувору селекцію, не лише проводу, але й загалу панівної партії. Націонал-соціялістична партія один раз радикально усунула зі свого проводу кілька ворожих одиниць, фашистівська партія взагалі ніколи подібних криз верхівки не переживала.

Навпаки у компартії бачимо, не як усувають там поодинокі шкідливі одиниці, лише невпинне винищування у самому проводі, яке не залишає ніяких сумнівів щодо вартости того проводу як цілости.

Непрохідний большевицький кордон не дає нам змоги слідкувати за реакцією населення СССР на присуд на 8-ох генерлаів, не можемо справдити вісток про революційний рух на не московських землях та в червоній армії. Зате реакція закордону зовсім льогічна: на біржі европейської публичної опінії совітські акції падуть в карколомною скорістю. Навіть засліплений у своєму совітофільстві лівий Париж переводить ревізію своєї закордонної політики. Якщо — мовляв — Сталін це психопат, що мордує своїх найцінніших співробітників у нападах хоробливої амбіції та садизму — так щож тоді варта його зобовязання, висловлені у франко-совітському пакті? Колиж московським міністерством війни і генеральним штабом кермували агенти „Ґештапо" — тоді краще просто порозумі[ватися] зі справжнім керманичем червоної армії, се[бто] з берлінським генеральним штабом.

(гал.)

ФАХОВІ ЛІЦЕЇ.

Ми любимо ходити втертими стежками. Тому, коли шкільна реформа ввела для абсольвентів нових, себто 4-кляс. гімназій як продовження студій загально-освітні і фахові ліцеї, наша суспільність вибрала перші і то переважно гуманістичні або клясичні — мабуть тому, щоб по змозі якнайменше віддалюватися від давньої VII. і VIII. кл. гімназій. На фахові ліцеї ми зовсім не звернули уваги і не то не приступили до творення таких ліцеїв, але навіть не використали в належній мірі такої хосенної і, здавалось би, необхідної для хліборобської нації школи, якою є хліборобський ліцей у Черниці. З цього велика шкода для молоді і тимсамим для будучности всього народу, бо ми не придбаємо собі робітників на господарському полі, без яких економічне піднесення народу неможливе, і сама молодь, не користаючи з науки у фахових ліцеях, тратить спромогу добути собі в розмірно недовгому часі фахове підготування до дохідної праці. Тому ми повинні для загального добра звернути до фахових ліцеїв ту молодь, яка має нахил і талант до практичної праці, як також ту, яка з недостачі засобів не може дозволити собі на довгі студії в загально-освітніх ліцеях та високих школах.

З новим шкільним роком до нечисленних давніх ліцеїв приходить ціла низка нових, основаних на нових плянах навчання, тож треба нам конче ними покористуватися. Щож вони дають молоді?

Ліцеї підготовляють молодь теоретично і практично до ріжних звань так, що абсольвент(ка) ліцею зараз по його скінченні може заробляти. Це має велике значіння для нашої переважно незасібної молоді, що вона вже з 20-им роком життя зачне на себе заробляти. Кілько то нашої молоді, покінчивши гімназію, цілими роками працює, поки скінчить студії і зачне заробляти! А кілько їх не скінчить з біди? Далі треба знати, що фахові ліцеї дають крім фахової також загальну освіту, так, що коли абсольвент фахового ліцею забажає далі вчитися, то може перейти до високих шкіл. У військовій і державній службі мають абсольвенти фахових ліцеїв такі самі права, як абсольвенти заг.-осв. ліцеїв, а в деяких галузях державної і самоврядної служби навіть більші можливості добути хліб, ніж абсольвенти загально-освітних ліцеїв.

Фахові ліцеї призначені для абсольвентів заг. гімназій, одначе вони приймають також абсольвентів дотеперішніх фахових шкіл середніх. Ці ліцеї є ріжнородні: хліборобські, механічні, електричні, дорогові, торговельні, адміністраційні і т. п. Є вони мужеські, жіночі і коедукаційні. По їх покінченні можна дістати працю в рільництві, промислі, торговлі, адміністрації (державній і самоврядній), залізниці, почті. Зрештою для нас наука у фахових ліцеях повинна мати за головне завдання: виховати нашу молодь на піонірів господарської праці для рідного народу.

Тому молодь, що має амбіцію стати тими піонірами і бажає працювати самостійно, повинна горнутись до фахових ліцеїв.

Де їх шукати і до яких ліцеїв записувати молодь? Це вкаже кожному, хто до неї звернеться, наша **„Порадня для вибору звання"** при Рідній Школі у Львові, вул. Сикстуська 46, яка має виказ всіх шкіл та дослідивши вроджені прикмети і талант кандидата (-тки), дасть добру пораду, до якого ліцею його (її) записати. Одначе згори скажемо, що мусимо користуватися також неукраїнськими школами, бо досі є тільки один український фаховий ліцей, а саме вище згаданий **хліборобський ліцей у Черниці.** Основні інформації про користи покінчення цього ліцею подає журнал „Рідна Школа" ч. 11. з 1. червня 1937 р. Ми скажемо тільки, що таких гарно поставлених шкіл є дуже небагато, тому наша молодь повинна з цього ліцею численно користати.

Другим нашим фаховим ліцеєм має стати **Економічно-Кооперативний Ліцей,** якого заснування підготовлює Рідна Школа. Його завданням буде бодай частинно заспокоїти запотребування нашої кооперації на високо освічених і в кооперативному дусі вихованих співробітників. — Також провінціональні наші осередки, особливо ті, що мають пригожі домівки, повинні взятися до основування фахових ліцеїв. Крайня пора покинути утоптану стежечку та вступати на нові шляхи, якими вже давно йдуть західні народи з таким великим хісном!

Д. Коренець.

ЕВГЕН ГЕЛТОЙ. 3

СПАДЩИНА.

Стрийко мабуть дуже совісно закопував Джессі, бо було далеко поза північ, коли вернувся додому. Був в надзвичайно доброму настрої. Випив ще три чарки коняку і поплескав мене по рамени, говорячи:

— Нічого, хлопче, не лякайся! Стрийко Бенні може і чудак, але не злий чоловік. Побачите!...

Я завів його до його кімнати, а він зачинив за собою швидко двері.

Тепер уже можу почати **другий розділ оповідання, де вже діяманти появляться.**

Тієї ночі я дуже зле спав. Лизнув і я американських спиртових напитків стрийка Беннія і мабуть це спричинило мій неспокій. Однак головною причиною моєї безсонниці був сам стрийко. Його несподівана поява і такі незвичайні обставини як присутність доктора Морріса і застрілена Джессі, це все було таке незвичайне, що мій шлунок не вмів усього бистро перетравити. Також спадщина чимало причинилася до мого зворушення. Ми були прості та скромні люди, жили без великих претенсій, а тут нараз чуємо про велику суму грошей, про якісь дорогоцінні камінці.

Правда, тільки задля Лілі ця спадщина мене зворушила. Стрийко Бенні приїхав з Америки і по своїй смерти... По його смерти! Де ми ще від неї були! І я щиро стидався, що відважився вже першого вечора думати про смерть стрийка Бенні.

Не знаю чи була це омана слуху, чи справді скрипіт дверей та шарудіння капців по коридорі, які я був почув. Хотів я встати і подивитись, але якась закаменілість суставів не дозволяла мені. Коротко: я лежав тієї ночі на діравій плахті і коли я накінець по кількох годинах сну отворив вікно своєї кімнати, стрийко Бенні вже сидів в салі за сніданням з моєю мамусею, Петром та царівною. Очевидно, що чудово виспався, бо обличчя аж сяло в нього, очі іскрилися, а його лисина світилася ніжною рожевою барвою.

„Ну!" — поздоровив він мене голосно.

Мимоволі прийшло мені на язик питання, чи добре спалося стрийкові Бенні.

— Чудово, чудово, — звучала відповідь стрийка з якоюсь підозрілою насолодою — я був змучений, бож прецінь щойно вчора приїхав з Відня, ну, а потім випив...

— Це цікаво, — озвалася царівна, — а я булаб поклалася об заклад, що стрийко цілу ніч ані ока не зажмурив!

— А чому-ж? — здивовано запитався стрийко.

— Це зовсім просте, — засміялась царівна. — Вчора ввечір я сама занесла в кімнату стрийка дві свічки, а нині вранці обі свічки були згорілі аж до самого кінця гноту. Це знак, що стрийко довго не спав.

— Саме навпаки, — засміявся стрийко. — Сон мене переміг скоріше, ніж я задув свічки.

Однак його сміх не звучав щиро.

— Моя добра, старенька Лавро — почав він майже святочно — і ви, мої милі діти, зужиймо цю хвилину на те, щоб трохи поговорити собі про наші родинні справи. Добре знаєте, якто майор перед 30 роками дав мені гроші, щоб я міг дістатись до Америки і почати там нове життя. Я йому не звернув цих грошей і вже їх не верну.

— Не треба, стрийку Бенні! — на це Петро разом зі мною.

— Не говоріть. Не верну, бо дам вам багато більше. Вже в Америці я постановив собі, що те, що нагромаджу собі, буде ваше. А того, що я нагромадив, не мало, хоча готовими грішми маю тільки трохи більше понад сто тисяч долярів. А що є в цім мішочку, має найменше вартість двох міліонів долярів, в мадярських грошах десять міліонів корон.

При цих словах витягнув з кишені штани шкіряний мішок і положив його на стіл. При згадці десяти міліонів так закрутилась нам голова, що ми взагалі забули на тих сто тисяч долярів готівкою. З невисказаною почестю гляділи ми на стрийка Бенні, який тепер, спокійно усміхаючись, гладив свою бороду і нашим здивуванням, що межувало з приголомшенням, насолоджувався.

— Десять міліонів корон — повторяв тріюмфуючи стрийко Бенні. — Коли хочете знати, як може десять міліонів залізти до такого маленького мішка, то і це вам виясню.

І по цих словах висипав те, що було в мішку за стіл.

— Діяманти! — вирвалось нам усім нараз з горла.

— Так, діяманти — сміявся стрийко Бенні — а які діяманти! Нема їх багато, всього двацять, але ані одного нема нижче триста тисяч корон, а один між ними має ціну півтора міліона.

Ми не відважувались навіть віддихати, тільки вертілось нам всім у головах питання: як викинений гусарський надпоручник добув такий величезний скарб? Стрийко Бенні, який відчував, що тут треба подати якесь пояснення, відповів: — Це все, знаєте не впало мені з неба. В цих камінцях спочиває довголітня ощадність; вони є овочем мандрівок, пригод, гіркої праці, змагань. Один-два я сам видобув з землі, копаючи цілі дні в глині, розбиваючи каміння, миючи пісок, другі я виміняв, відкрив, купив, роздобув — — —

Тут стрийко вкусився в язик. — Коротко! я їх здобув. Може вам не треба казати, що таких збірок ані в королівських скарбницях так легко не знайдете. Хто з вас розуміється на діямантах?

(Далі буде).

Як треба шукати числа льотерійного льосу?

Восени минулого року Дирекція Польського Льотерійного Монополю, щоб на запит грачів, де находиться число льосів, які вони шукають, відповісти найскоріше і найдокладніше, ввела нову систему, а саме: запит грача прямує безпосередньо до відповідного колектора, з відповідним порученням зарезервувати число і порозумітись з ним.

Та система дала дуже добрі наслідки, але якщо її додатня сторона для грачів має ділати вповні, то конечно, щоб зі свого боку грач спрямовував запити у такій формі, яка далаб змогу скоро і докладно відповісти. Передовсім запит повинен торкатися дійсного числа, на яке хочемо грати, а не цілої серії, з якої щойно пізніше якийсь один собі вибирає.

Тому, що запити за льоси надходять усі під час 3—4 тижнів і торкаються великої їх скількости, а крім цього не всі колектури беруть вчасно льоси в Дирекції, в інтересі грачів, що мають намір грати на кілька чисел, лежить, щоб запити ставили у такий спосіб, який давав би змогу Дирекції скоро спрямовувати їх до відповідних колекторів. Отже якщо запити надсилають в листах, треба, щоб кожне число з адресою і прізвищем було написане на окремій картці, якщо пишуть на листівці, щоб листівку ту можна було роздерти і частини переслати колекторам.

До яких висновків може довести

„НАУКОВЕ“ ОРУДУВАННЯ СТАТИСТИКОЮ?

Відповідь проф. Е. Ромерові.

(Продовження).

В дальшому приходиться мені розправитися зі замітом проф. Ромера про „оподаткування“ членів в українській молочарській кооперації для вифантазованої політичної мобілізації, що у своїм висліді дає нібито гірші матеріяльні користи для селян, ніж в інших кооперативних обєднаннях.

На „доказ“ цього свого твердження кидає проф. Ромер у свому рефераті, виголошенім на „зебраню обивательскім“ у Львові 21. лютого ц. р., голословний закид, що кошти (які?) в групі польських молочарських кооператив сягають 26—29 проц., а в українських 57 проц.! (у відношенні до чого?). Усі мої зусилля не могли відкрити ґенези цих макабричних цифер, звідки вони походять та у відношенні до чого вродилися ці таємничі відсотки, тому не маю змоги на них відповісти. Припускаю, що ці цифри впали в порядку вічевих промов, які у декого не вимагають глибшого узасаднення, але зате роблять потрібне враження. На щастя, зафіксовано їх додатково друком у згаданій уже брошурці „Польскі стан посядання“... Мабуть, щоб цю свою „помилку“ злагіднити і виступити вже з „доказовим матеріялом“, як це лицює в часописній статті, подає проф. Ромер на сторінках „Веку Нового“ з 7. квітня ц. р. вже статистичні дані.

На тому місці наводить він таке порівнання „коштів адміністрації кооперативного обороту молоком“ (?!):

	1929	1930	1931	1932	1933
„Унія“	3.8	2.2	2.4	3	3
„Зєдночене“	5.8	6.6	7.3	8	7.1
Укр. кооп.	6.2	20	20	23.3	14.5
Нім. кооп.	3.7	4.3	4.6	5.5	5.6

Справді переконливі цифри навіть для кожної необізнайомленої і незацікавленої людини! Кинувши їх на папір, уважає себе вже проф. Ромер вільним від усяких коментарів, але ми його не можемо від цього звільнити в імя відповідальности за зроблений закид. Читаєш, читаєш і з дива не можеш вийти! Звідки взялася така чудасія? Адже ж на основі цього виїмкового виходу кошти адміністрації в польських молочарських коопративах сягають 2—3 проц., найбільше 8 проц., в тому часі, коли ці кошти в українських кооперативах переступають у 1932. р. навіть 23 проц.! Щось тут таки мусить бути не в порядку, бо ще ніхто такого не чував, ані не видав, щоб якінебудь **промислові** підприємства у світі працювали при 2—3 проц. коштів адміністрації. Кожному хоч трохи втаємниченому в економічну працю відомо, що мало є таких навіть **торговельних** підприємств, в яких кошти адміністрації оберталисяб у межах від 2—3 проц., бо чейже самі податки зїдають половину з того! А щож говорити про дрібні хліборобські промислові підприємства, в яких є розмірно великий наклад праці людських рук та капіталу, заки той продукт піде до продажі як готовий!

Таким чином повстає загадка, що її не легко розвязати, бо п. проф. Ромер не був ласкав подати ані джерела, звідки він ті відомости черпає, ані теж дефініції, що він під коштами адміністрації розуміє та у відношенні до яких величин він дійшов до таких відсотків. І тому, що загадка ця варта таки труду, коли маємо до діла з цифрами людини з професорським титулом, то справді ми його не пожалували і тому вдалося нам відшифрувати цю тайну. Отже цифри ці походять знову зі статистики Головного Статистичного Уряду. Під поняття коштів адміністрації підтягає проф. Ромер лиш винагороди членів управ та побори персоналу і ці останні видатки обчислює процентово у відношенні до сум, виплачених за молоко (?!).

Так було вигідно п. проф. Ромерові, щоб осягнути згори намічену ціль, тому зпоміж одинацяти ріжних позицій коштів виробництва вибирає собі тільки дві. При чому з тих самих причин обчислює своє відсоткове відношення до виплачених цін за молоко, а не у відношенні до торгів, як це загально принято.

Пригляньмося критично такому ставленню справи:

1) Перш за все не вільно замикати очей на цю обставину, що **в малих ручних молочарнях (якими є українські кооперативи) винагороди для членів управ, зокрема для великого числа робітників, є непомірно високі в порівнанні з механічними молочарнями (кооперативи Унії),** де людську працю вписують в одному випадку на винагороди персоналу, в другому на кошти руху. Звідси у нас персональні кошти вищі, зате кошти руху нижчі, за які то п. проф. Ромер при свому порівнанні „забув“.

2) Не доглянув теж п. проф. Ромер тої ріжниці, що випливає з аґрарної структури нашого села, з убожества населення та лихих комунікаційних засобів у порівнанні з Познанщиною, які **примушують нас,** для зосередження потрібного сирівця на перерібки, **опановувати великий терен з численними сметанковими збірнями по селах.** Це вимагає великого числа платних кружлівкарів та довозчиків сметани до центральної молочарні, чого зовсім не знають великі парові молочарні Познанщини, до яких довозять самі селяни молоко на власний кошт. А по відомім уже зачисленні цих усіх помічних робітників до ґрупи працівників мусять, річ очевидна, зрости цифри персональних поборів в українській молочарській кооперації.

3) По цих загальникових увагах пригляньмося вартости цієї статистики, коли брати з неї тільки відірвані позиції. Між усіми позиціями тої статистики, що нею користується проф. Ромер, находимо між т. зв. коштами „ведення“ (винагороди управи, оплати персоналу, суспільні чинитьби, податки, датки на культ. цілі) ще дві позиції, а саме „інші видатки“ та „без поділу“, які в інших союзах маркантно виріжняються своїми високими цифрами.

Для прикладу наведу порівнання, якими величинами падають оці незясовані „інші видатки“ і „без поділу“ на загальні кошти „ведення“ в українських кооперативах і на кошти „Унії“ в тисячах золотих:

	1928	1929	1930	1931	1932	1933
„Унія“, „кошти ведення“	1814	3014	4075	4187	3484	2944
в цьому „інші“ і „без поділу“	1356	1846	3325	3477	2889	2412
Укр. кооп., кошти „ведення“	1215	1132	985	1227	1136	1054
в цьому „інші“ і „без поділу“	515	568	—	—	—	324

Кожний, хто тільки хоче трохи подумати, мусить прийти до висновку, що тут з тим поділом на окремі позиції щось знову не в порядку. Однак, щоб багато не розводитись, залишім слово за п. Б. Москаліком, який у свому вступі до статистики на стороні XXVIII. каже дослівно таке: „W spółdzielniach posiadających zakłady wytwórcze większość kosztów prowadzenia tych zakładów (poza robocizną) umieszcza się w „innych wydatkach“. Do rubryki tej ponadto zaliczono czasami ogólne sumy kosztów prowadzenia tych spółdzielni, **które nie podawały podziału kosztów prowadzenia,** Pozycja „bez podziału“ obejmuje „sumy, dotyczące tych spółdzielni i związków, **które nie podały zupełnie podziału prowadzenia.**“ (Підкреслення мої. А. П.). Чи по таким авторитетнім вияснені можна ще сумніватися, що поодинокі позиції коштів ведення є нестислі, або неповні? Бо з браку докладного розподілу переливано все в два мішки: „інших видатків“ і „без поділу“.

Щоби всеж таки звести користування статистикою на правильний шлях, подаю тут порівнання збірних коштів „ведення“ в молочарнях „Унії“ та українських кооперативах у відсотковім відношенні до торгів за набіл.

	1928	1929	1930	1931	1932	1933
„Унія“	12.21	14.82	17.50	19.26	21.73	22.45
Укр. кооп.	21.52	15.32	18.16	21	24.20	23.10

З цього порівнання відсотків треба зовсім виключити, як нереальні цифри українських кооператив за 1928 р., бо тоді ще більшість українських молоч. кооператив була мішаного типу, отже виказані там всі видатки „ведення“, разом з відділом споживчим, а відсоткове відношення обчислено тільки до торгів за набіл.

Зате в дальших роках вже того яскравого „оподаткування“, якого дошукується проф. Ромер, не видно, бо ця ріжниця хитається заледви від 0.5 проц. до 2.47 проц. (у 1932 р.).

Всеж таки і ця ріжниця вимагає додаткових вияснень, чому то українські кооперативи виказують дещо вищий відсоток завідування:

1) Для цього наводжу **порівнання оплати податків у відсотках до торгів:**

	1928	1929	1930	1931	1932	1933
„Унія“	0.22	0.81	0.37	0.32	0.38	0.41
Укр. кооп.	2.01	1.05	1.08	1.21	1.10	1.15

Нема що казати, українська кооперація все таки солідний платник податків з усіми дальшими висновками. А додаймо ще до того всі додаткові споріднені чинитьби, які поносить примусово передовсім українська кооперація, як кошти всяких комісій санітарних, будівельних, промислових і т. п. Тоді з певністю прийдемо до висновку, що ці дещо більші кошти завідування у нас вже всеціло виправдані.

2) Однак мене це не вдоволяє, я хочу доказати, що наші кооперативи працюють розмірно ще дешевше, ніж ставлені нам за взір проф. Ромером кооперативи „Унії“, коли відчислимо від наших видатків ті суми, що їх пожирає у нас додатково і примусово **ведення численних збірень сметани (сметанкарень).**

На підставі наших основних обчислень додаткові видатки в українських кооперативах звязані з веденням сметанкових збірень. обтя-

жують нам виріб 1 кг. масла пересічно по 15 с. Це дає в українській кооперації у відношенні до торгів за набіл такі відсотки обтяження адміністраційних видатків у поодиноких роках:

1929	1930	1931	1932	1933
2.25	3.08	4.18	5.03	5.34

Відіймім ці відсотки від видатків в українських кооперативах (коли хочемо рівне з рівним зіставляти), то зараз побачимо, наскільки дешевше ми працюємо від молочарень „Унії".

3) Щоб довше не мучити читача цифрами, прошу собі лиш подумати вищі відсотки в кооперативах „Унії" з більшого задовження та всякого роду страти, про які вже була передше мова, а які не входять до групи коштів „ведення". Тоді будемо мати ще один причинок до того, де дешевші загальні кошти виробництва.

Інж. А. Палій,
директор Маслосоюзу.

(Докінчення буде).

„Українці завзялися поставити на свому".

Англійський голос у нашій справі.

У травневому числі „Контемпорари Рошія" (Сучасна Росія) появилася довша стаття під наголовком „Україна і Німеччина". „Багато пишеться й говориться про наміри Німеччини у східній Европі" — пише автор. „Немало з того, що написано, має свій корінь у совітській пропаганді або в давніших асоціяціях — бо „Дранг нах Остен" не є новою фразою. Для того власне треба добре розглянути, як справи маються в дійсности та до якого ступня зачіпають вони інтереси Британії".

Стаття основана головно на документах, офіційних публікаціях та на писаннях офіційних осіб (видання „Форін Офісу", спомини ген. Табуї і ін.), обговорює основно також документи видані недавно в Москві (кореспонденція між австрійською і німецькою владою на Україні та їхніми урядами), старанно виминаючи все що нагадувалоб совітську пропаганду і користуючися тільки незаперечними текстами документів.

Стаття писана головно для англійців. „Ясно, — каже автор, — що українська справа є одною з тих, до яких Велика Британія не може ставитися байдуже, а то вирішуть її і без Британії, бо українці завзялися поставити на свому, а помагає їм у цьому більше ніж одна держава. Тому годі гаяти час, але треба інформувати британський загал про Україну та висвітлити, до якої міри зайтересована в тій часті світа також Велика Британія".

На кінці приходить автор до висновку, що в Европі доти не буде мира, доки не вирішать української справи. „Вони (себто українці) твердять, і зовсім справедливо, що мають таке саме право до самостійности, як і інші нації, визволені на підставі версайського договору — як Естонія, Латвія, Чехословаччина і Польща".

В цьомуж числі „Контемпорари Рошія" міститься також стаття полк. В. Колосовського („На воротах до Індій") і довша рецензія „Пропамятної Книги" Українського Народнього Союзу Злучених Держав.

(УКБЮРО Льондон).

Українська маніфестація в Берліні.

З нагоди заснування української православної парафії Ініціятивний Комітет (О. Севрюк, І. Вовненко, д-р Дробатий і проф. В. Масютин), щоб підкреслити національний характер свого почину, запросив українського парижського протоєрея о. І. Бриндзана відправити українську Службу Божу та панахиду за С. Петлюру, того, що символізує нині українську боротьбу за незалежність.

6-го червня у великій салі „Цецілієн-Шуле" (в тій самій, де 11 років тому відправлено першу панахиду по С. Петлюрі), артистично приправлений та перебудований для цієї мети в українську православну церкву, урочисто відбулася в українській мові Служба Божа. Численна українська кольонія, православні та греко-католики, що представляли всі українські групи чи організації, представники німецьких установ, делегації грузин, вірмен, козаків, навіть музулман та інші прийшли численно засвідчити свої симпатії цій релігійно-національній українській маніфестації. Прегарно співав український церковний хор під орудою Ф. Луговенка.

Настрій був піднесений і коли в молитві за Україну та за її визволення всі 200 душ присутніх разом зі священиком поклякали, він осягнув свій вершок. Гарна проповідь перед панахидою по українськи та по німецьки о. Бриндзана, зробила теж гарне враження.

В святочному настрою розходилася обєднана (хоча може, на жаль, лиш на короткий час) українська кольонія та гості. Щасть Боже доброму починові!

Волиняк.

На допомогу студентству.

На фонд допомоги академічній молоді зложили дальше в Адміністрації „Діла": м-р Володимир Максимович, Пулави, 10 зол.; Роман Пиць, Островець Келецький 10 зол.; Союз Кооператив, Стрий, 50 зол. Нині виказано 70 зол. Разом зложено досі в Адміністрації „Діла" на фонд допомоги академічній молоді 418 зол.

В числі 124. „Діла" з 8. 6. у виказі жертв на „ФДАМ" перекручено моє назвище на Стопа, підчас коли має бути: **м-р Роман Шопа, Бидгощ, 15 зол.**

Тільки освітою, культурою і вихованням здобудемо кращу долю. Не жалуймо датків на скріплення освітних змагань.

Моя Пані, прошу Пані...

— А все почалося від того, прошу пані, що я стою при вікні і перу, руки мої зробилися як бані, а тут дивлюся, йде та Станиславова зпід 32-го, вичепурена, в новій сукні з крепдешини, капелюх з великою рожею, аж мною стрясло. Я кидаю мокрі куски до балії, хапаю „душу" до прасовання і до свого старого таке:

— А ти файтлапо затрачова, роззявта гаво, я тут гарую від рана до вечора і порядної спідниці від неділі не маю, а та лафірнида зпід 32-го на проходи вганяє в шовках. А чому? Відомо, мужчину має за чоловіка, а не такого нездару, що грейцара не вміє заробити.

— Я була би так ще довго говорила, бо дуже це мені лежало на серці, але старий вхопив шапку, та вилетів надвір. Тільки старий вирвався, а Янова, як то вона, вже пхає голову та питається, чим я так з'їбн зденервувалася? Розказую її про свого чоловіка неЗдару, про свою важку гарівку, про ту Станиславову, а вона до мене:

— Тож то ви не знаєте, відки вона має ті крепдешинові лахи? Тож її старий виграв на льотерії!

А я у сміх. — Також розказуєте байки. Чи то хто повірить? — А тут Янова до мене з писком:

— Бачив то хто чесному чоловікові закидати бетяки! — та побігла скажена домів.

Стою перед балією, але праця не йде. Може це і правда? Вичепурена була на останній гудзик, аж очі боліли і як пава на проходи ходить... А її старий як звичайно у пекарні працює. Так думаю собі, що як за пеправия дістану гроші, то може з Яновою мені до спілки купити льос і старому нічого не говорити? Цілий тиждень мене це мучило, і я не видержала, поговорила з Яновою і ми врадили купити до спілки льос. В першій клясі не впало нічого, в другій нічого, в третій також нічого, але в четвертій вийшло двіста золотих. Радили ми з Яновою, що дальше робити і врадили знову купити льос. Но, і прошу пані, в II. клясі вийшло на наш льос 5.000 зол. Врадувала лечу з Яновою до колектури, беремо по 2.000 золотих і біжимо домів. Вигорнула я перед старим цілу форсу, а його аж заткало.

— Бійся Бога жінко, а ти звідки маєш таку купу грошей?

— Розказала я йому цілу історію. Но, і тепер бачать пані, зі сутерини перенеслися ми на партер, діти вислала я на ціле літо на село, та думаю, може відчинити яку пральню, бо на мого старого нема що оглядатися...

—o—

ВІДОЗВА

Ради Повітового Союзу Кружків „Рідної Школи" в Чорткові в справі жертв на фонд будови рідношкільної домівки в Чорткові.

Кружок У. П. Т. „Рідна Школа" в Чорткові під теперішню пору веде й утримує в Чорткові селянську бурсу, яка істнує від 1898 р. В бурсі мають приміщення бідні діти українських селян не тільки з чортківського повіту, але також з вісьмох сусідніх повітів. Крім того Кружок веде українську приватну коедукаційну гімназію ім. Маркіяна Шашкевича, яка істнує в Чорткові від 1911 р., українську приватну 7-клясову вселюдну школу, яка істнує від 1933 р., а в останніх днях дістав уже концесію на відкриття з початком найближчого шкільного року гуманістичного ліцею в Чорткові.

Утримання і ведення цих заведень потягає за собою великі видатки, які переходять матеріяльні спроможности чортківського Кружка УПТ. „Рідна Школа". Щоб уможливити Кружкові УПТ. „Рідна Школа" в Чорткові краще виконувати його статутові і національні обовязки, Повітовий Союз Кружків УПТ „Р. Ш." в Чорткові в порозумінні з чортківським Кружком з весною 1937 р. приступив до будови власної 2-поверхової домівки на власній площі в Чорткові. Домівка ця буде служити культурним потребам Рідної Школи не тільки з чортківського повіту, але також для всіх сусідніх повітів, тому ввесь український нарід, у першій мірі уроженці Чорткова і сумежних повітів, повинні причинитися своєю щедрою лептою до покриття коштів будови тої домівки.

Рідно-шкільна стійка в Чорткові сповняє від літ і на будуче мусить сповняти дуже важну й відповідальну ролю в справі виховання української дітвори в національному дусі і тому ввесь український нарід повинен щедрими жертвами причинитися до розвою Рідної Школи в Чорткові і запевнення їй власної вигідної домівки.

Апелюючи до щедрих сердець свідомих українців, просимо слати гроші на адресу: Украінбанк у Чорткові, на конто: Повітовий Союз Кружків УПТ. „Рідна Школа" в Чорткові (на будову домівки), або чеком ПКО. Варшава ч. 153. 698.

Українські часописи краєві і заграничні просимо передрукувати цю відозву.

За Раду Повітового Союзу Кружків У. П. Т. „Рідна Школа" в Чорткові:

Д-р Володимир Електорович, голова.
Д-р Михайло Росляк, секретар.

3 км. від Більбао.

Як подає Авас, національні війська дальше дуже завзято атакували Більбао. Вони краще випосажені, ніж ворог. 60 національних літаків збомбардувало околиці Більбао. Невідомо, скільки людей згинуло. У самому Більбао було вчора 15 летунських алярмів.

Національне командування повідомляє, що національні війська заняли кілька нових гірських вершків і дальше йдуть вперед.

ПОНАД 1000 БРАНЦІВ.

Радіостація зі Салямааки подає, що опір червоних під Більбао вже зовсім заломаний, національні їх переслідують. Добичі так богато, що годі обчислити. Вчора в 1. год. було вже понад 1000 бранців.

Національні війська зблизилися на 3 км. до Більбао.

БАСКІЙСЬКИЙ УРЯД УТІК?

Як подають з національних джерел, баскійський уряд покинув Більбао і перенісся до Сантандеру — отже поза баскійську територію.

50.000 ВОЯКІВ УТРАТИЛИ ЧЕРВОНІ У ТРАВНІ.

Як виходить з офіційних публікацій червоних, за травень червоні втратили коло 50.000 вояків, з того половина припадає на полеглих, половина на ранених. Як подає еспанська національна преса, убитих тому так богато, що червоні мають мало шпиталів, тому

при відступі добивають своїх ранених, щоби вони не дісталися у полон.

Від початку війни згинуло в Еспанії 300.000 до 350.000 людей, з того більша частина це жертви політичних замахів і масових екзекуцій.

Алькоголь вироджує раси й веде до загибелі

Великий політичний процес у Львові.

15 МОЛОДИХ УКРАЇНЦІВ (-ОК) ПЕРЕД СУДОМ ПРИСЯГЛИХ.

ШЕСТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

ЗІЗНАННЯ СВІДКІВ.

В понеділок зізнавали ще останні свідки прокуратора й оборони. На салі розправ далі людей не багато.

Першого ввела до салі поліція **св. Дмитра Герлецького,** 16-літнього брата підс. Степана Герлецького, столяра. Зізнає, що підс. Масюка не знає. Нічого не чув ні не знає про циклостиль. На поліції зізнав інакше тому, бо його били. До того ті, що переслухували його, були пяні. Тому предсідник відчитав його зізнання зі слідства. Вкінці свідкові поставив ще кілька питань підс. Масюк у звязку з його зізнаннями у слідстві.

Св. Яків Фурман, підкомісар поліції, незаприсяжений зізнав, що переводив слідство у звязку з убивством В. Мельника. Каже, що по вбивстві Мельника краєва екзекутива ОУН видала комунікат того змісту, що ґрупа „ЗОВ“ не має права вербувати членів, не репрезентує ідеольогії ОУН, а члени ґрупи „ЗОВ“ є на услугах поліції. Один примірник цього комунікату передав предсідникові. Переглянувши зізнання Володимири Ковалюківної дійшов до переконання, що вбивство В. Мельника тісно вяжеться з убивством Копача і Ковалюківної. Далі свідок переповідає зізнання на поліції Герети, Бабяка і Мицківної. На питання прокуратора свідок оповідає про відношення між закордонним і краєвим проводом ОУН та поширенням впливів цієї організації на північно-західні українські землі у Польщі. Переповідає теж виступи ОУН і вбивства на приказ цієї організації після вбивства мін. Перацького. Каже, що ОУН вело теж протижидівську і протипарцеляційну акцію. Цю останню веде ще тепер нпр у Сокальщині, де — мовляв — підпалено кількох польських кольоністів. На питання обор. д-ра В. Старосольського чи ОУН підняла конкретно щось такого, щоб відорвати частину від цілости держави, свідок відповів, що конкретно нічого, лише підготовляє маси.

СЕНЗАЦІЙНА ЗАЯВА ПІДС. ДЯЧИШИНА.

По 5-хвилинній перерві встав підс. Дячишин і склав таку заяву: Ми підсудні знаємо, що Ґерету замордовано в арешті. Хто буде відповідати, пане прокураторе за цей факт? Предсідник заявив, що ця справа не входить до компетенції підсудних, лише прокуратора, упімнув підс. Дячишина за цей виступ і звернув йому увагу, що на випадок подібних виступів пристосує репресії.

Опісля зізнавав **св. Тадей Ґвінчак,** пол. агент незаприсяжений, що переслухував Дячишина і переповідав його зізнання на поліції. Переслухував Еву Дмитерко та деяких інших свідків з Підберезець у справі намаганого нападу на Ю. Дмитерка. Вкінці згадав про зізнання Мерцала у слідстві.

Св. **Петро Шевчук** селянський хлопець з Бартатова зізнав, що в неділю 21. квітня 1935. р. був у церкві. Негайно по богослуженні пішов за збіркою по селі і тоді бачив на подвірю обох підсудних Мерцалів. Один з них, Павло, кинув навіть гроші до пушки. Пригадує собі, що це була квітна неділя, бо ходив з шуткою.

Св. Микола Островський селянський хлопець з Бартатова зізнав, що ходив у квітну неділю 21. квітня 1935. р. збирати на українські вдови і сироти. Тоді стрінув теж обох підсудних Мерцалів на їх подвірю та розмовляв навіть з ними. Один з них Павло Мерцало позичив собі навіть у свідка 20 сот. і кинув їх до пушки. За кілька днів Павло Мерцало віддав свідкові цих 20 сот. у кооперативі. На питання обор. д-ра Шухевича каже, що це була квітна неділя, бо з церкви вийшов з шуткою. Збірка була дозволена від 14. квітня до 21. квітня 1935. р. Її зорганізував д-р Карачевський з Городка. В неділю 14. квітня не збирав, бо продавав у кооперативі. Каже, що перед польськими святами вільно продавати цілий день. На питання прокуратора каже, що в Бартатові є коло 120 українських та коло 60 польських родин.

Св. Михайло Коздрась не явився.

Св. Карло Ґраєр, єван., кравець, зізнає, що знає підсудних Мерцалів і з ними співпрацював. Каже, що в суботу 20. квітня 1935. р. в обідну пору прийшов до нього Павло Мерцало. Опісля вечором коло год. 7. приходив до свідка підс. П. Мерцало. В понеділок 22. квітня 1935. р. свідок ходив до помешкання Дідика, де мешкали Мерцали, але не застав їх, лише Дячишина. Йому залишив теж роботу. Заявляє на питання прокуратора, що співпрацював з Мерцалами 3 роки, бо були добрими кравцями. Заявляє, що оба підсудні поводилися поправно, говорили по-польськи.

По півгодинній перерві ввійшов на салю св. Михайло Кунцевич, поляк кравець, і зізнав, що не пригадує собі, чи стрічався в 1935. р. в часі Великодніх свят з П. Мерцалом.

Св. Юлія Мерцало, селянка, братова підсудних Мерцалів зізнала, що на польські Великодні свята 1935. р. Іван і Павло Мерцало були в Бартатові. Пригадує собі, що тоді припадала наша квітна неділя. Оба підсудні приїхали зі Львова вже перед Службою Божою і свідок давала їм їсти. Могли приїхати десь коло 9. год. Тому, що свідок зізнавала інакше в слідстві предсідник відчитав її зізнання. На питання прокуратора свідок каже, що коли збірщики прийшли за збіркою, оба підсудні були на подвірю. Було це коло 1-ої год. вполудне. На питання обор. д-ра Ст. Шухевича оповідає, коли їх о. парох з Оброшина відправляє богослуження в церкві у Бартатові.

Св. Софія Мерцало, мати підсудних, не зізнавала.

Св. Наталя Липська зізнала, що на Великодні Свята в 1935. р. вполудне проходжувалася з Березовським вул. Крашевського. На питання обор. д-ра Шухевича каже, що після того Березовський пішов у напрямі св. Юра, бо там мешкає.

Св. о. Богдан Липський не явився і його зізнання відчитано.

Св. Ольга Клим зізнає, що в неділю 28. липня 1935. р. підс. Теллюк працював у Центросоюзі. На питання чому працює ще в неділю підсудний відповів, що заступає одного урядовця і мусить навіть у неділю працювати.

Св. Степан Теллюк, брат підсудного, зізнав, що в неділю 28. липня 1935. р. вполудне вернувся з Янова, де купався і дома застав свого брата **Льонгина Теллюка.**

Св. Йосиф Блажек, шваґер підс. Теллюка, нічого не пригадує собі.

Св. Іванна Блажкова, сестра підс. Теллюка, зізнає по українськи, що її брат Льонгин був у неділю 28. липня 1935. р. вполудне дома.

Св. Роман Теллюк, каже, що в неділю 28. липня 1935. р. його брат Льонгин був вполудне дома. Пригадує собі цей день тому, бо дня 28. липня припадають його уродини. Одночасно обор. д-р Ст. Шухевич предложив витяг метрики св. Романа Теллюка на доказ, що саме 28. липня припадають уродини свідка.

Св. Едвард Сікора, кравецький робітник, поляк, зізнає, що підс. П. Мерцало був у Ґраєра у Великодню суботу. На питання обор д-ра Ст. Шухевича свідок каже, що не пригадує собі, коли відїхав поїздом до Мшани до своїх батьків.

Св. Катерина Кушнір, сел. дівчина з Бартатова зізнала, що знає Івана Мерцала. Пригадує собі день 21. квітня 1935. р. Чула, що десь тоді забили якогось пана і паню. Пригадує собі, що в неділю 21. квітня 1935. р. — Островський ходив за збіркою по селі. Тої то неділі бачила Мерцалів між год. 1. і 2. В понеділок 22. квітня 1935. р. теж бачила підс. Івана Мерцала, бо він приходив до її хати на розмову.

Предсідник: Прийшов на романс?

Свідок: Так.

Всі щиро сміються.

Св. Василь Дячишин, брат підс. Григорія Дячишина, селянин з Оброшина, зізнав, що в неділю 21. квітня 1935. р. перед полуднем підс. Дячишин прийшов до села. Був на похороні своєї тіточної сестри. Відїхав до Львова зараз у понеділок вранці.

Св. Ева Дячишин, мати підс. Дячишина зізнала, що на польські Великодні Свята в 1935 р. її син прийшов перед полуднем до дому. Ходив того дня на похорон, а в понеділок вранці поїхав до Львова.

Св. Микола Дячишин, селянин, каже, що не пригадує собі, чи підс. Дячишин був на польські Великодні свята. На питання об. д-ра С. Шевчука каже, що тоді був похорон у селі, але сам не ходив.

Св. Богдан Коваль, торговельний помічник з Городка, зізнав, що на польські Великодні свята в 1935 р. припадала наша квітна неділя. Пригадує собі той день тому, бо тоді підс. Дячишин приніс свідкові убрання.

Далі предсідник відчитав протокол зі секції тіла Ґерети, що він помер на сухоти.

ЗАЯВА ПРОКУРАТОРА.

Після того встав прокуратор і заявив, що притягне підс. Дячишина до відповідальности за поширювання фальшивих вісток про вязничну сторожу у звязку з його заявою на нинішній розправі, що Ґерету замордовано у вязниці.

Вкінці протоколянт і судді відчитували зізнання цілої низки свідків. Уже в середу буде мабуть промовляти прокуратор. В год. 3-ій предсідник відложив розправу до вівтірка год. 9-ої рано.

Подяка.

Найщирішу подяку складають д-рові О. Філясові у Львові, вул. Льва Сапіги ч. 21. за надзвичайну опіку і вилікування нашої дитини з поважної недуги — **Скопляки.**

Львів, 14. червня 1937.

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Олімпійський музей.

Мало хто чув про олімпійський музей і рідко хто його відвідує, а всеж таки цікаво про нього дещо довідатися, бо в нім можна відчитати пляни й думки основника музею — барона де Кубертен.

Підчас світової війни переніс Кубертен осідок Міжнароднього Олімпійського Комітету з Парижа до Швайцарії, вибираючи на осідок тиху Льозанну над північним берегом Женевського озера. Місто призначило на ту ціль малий замочок „Мон репос" в парку і тут Кубертен уладив свою святиню. Прикрасив її ріжними творами мистецтва, що були його власністю: голяндськими образами, китайськими бронзами, італійськими меблями й перськими килимами. Один поверх призначив на музей.

Мимоходом варто згадати, що в цьому замку гостив Вольтер, (у тодішнього власника маркіза де Лянгалері) і в парку виставив вперше свою „Заїру". Бюст Вольтера прикрашує сходову клітку.

Олімпійський музей заповнює три кімнати. В більшій приміщена бібліотека, в меншій архів, а одну кімнату призначено на робітню генерального секретаря. Середуща кімната — це почесна саля. На стіні уміщена таблиця олімпіяд, при чому зазначено дати аж до XXIV. олімпіяди — отже до року 1988. По середині є два столи; на них під шкляними тафлями уміщено важні листи і підписи. Здалеку звертає увагу велике письмо цісаря Вільгельма II. біля письма короля Юрія I. грецького, і листів великих учених, як французького археольога Гомоля, який м. ін. відкопав Дельфи, поетів, як М. Прево і П. Льоті і ін.

На стіні коло почесної таблиці висить бронзова таблиця, на якій будуть вписані у грецькій мові заслуги Кубертена; під сподом габльотки з його безчисленними приказами і дорученнями. Там повісив Кубертен телеграму німецького Фірера, оправивши її власноручно в рямки і прикрасивши оливною галузкою. Це вже памятки з останньої олімпіяди. Всі кімнати прикрашено образами, що їх дарували ріжні меценати Олімпійському Комітетові. Довкола висять ріжні дипльоми, адреси, плякети і ріжні памяткові предмети.

Історія европейського спорту пробивається з кожного кутика. Є там срібний щит — дар цісаря Вільгельма з 1895 р. (Такий самий щит подарував він німецькому спортові — і це була перша спонука до створення порозуміння між німецьким руханковим союзом і спортовим. З цієї першої спонуки згодом етапами повстав нинішний державний союз). Король Віктор Емануель II. жертвував чудову почесну нагороду, богиню перемоги на золотій кулі. З боку висить образ, що представляє засідання Олімп. Комітету в присутности короля на Капітолю. Грецький король Юрій уфундував „умираючого галійця", російський цар — чашу, Пуанкаре — синю вазу, цісар Франц Йосиф — статую князя Евгена в сріблі. Також і великі спортові союзи є заступлені в статуях. Найстарша нагорода з 1895 р. це дар французького атлетичного союзу (старий галієць із сином — готовим до бою). Англійський футбольний союз дарував срібного коґута і богиню перемоги, шведський союз вершників — вершника з бронзу. Від німецького руханкового союзу — є дипльом підписаний Гецом (співосновник нім. рух. союзу, від 1895. р. його голова). Памятка з останньої олімпіяди — це олімпійський дзвін у бронзовому відливі, держак до смолоскипу, урядовий ланцюг М. О. К. і німецькі плякети, дипльоми та відзнаки.

Окреме місце займає „вічна мандрівна нагорода" — „олімпійська чаша", що її уфундував М. О. К. в 1906. р. Ця прекрасна нагорода із срібла і кришталу — представляє богиню перемоги.

Куди глянути — всюди памятки історії спорту.

Найбагатший змістом є архів, де зібране ціле листування. Це цікава й ріжнородна збірка. Є там подяка графа Цеппеліна за надання олімпійського дипльому (1905); Дис. Ростін, артистичний директор міжнародньої спортової палати в Берліні, повідомляє, що зорганізує Олімпійські Ігрища; повідомлення про засідання німецького олімп. комітету в 1903. році, в якому надрадник Левальд обіцює державну поміч для участи в олімпіяді в 1904.; повідомлення К. Діма з 1912. р. про його іменування на генерального секретаря, в якому він теж обговорює уживання слова „олімпіяда"; телеграма цісаря Вільгельма II. з подякою за перенесення Олімпіяди в 1916. р. і багато інших.

Таким чином лучиться музей, присвячений живому ділові, з подіями часу і є живим памятником відновника Олімпійських Ігрищ — барона де Кубертен.

Кіно на світовій виставі в Парижі.

Кінематографія займатиме на париській виставі одно із почесних місць. Уже викінчили для неї окремий павільон біля західнього філяру Айфлевої вежі, а під цю пору йдуть горячкові наради над укладом самої програми.

Французи приготовляють кілька нарочно „виставових" фільм. Жан Маржеріт, найбільше славний французький кінооператор накрутить окремий репортаж що представляє хід праць біля приготування вистави. На окрему заввагу заслуговує фільма „Рекорди 1937" в якій її творець Жан Шо, переможець темпа, показує поступ сучасної техніки з особливим натяком на розвій електромеханіки.

Цікава буде лекція географії, ведена при помочі шести великих фільм, що показуватимуть життя старих французьких провінцій. Батько кінового мистецтва, старенький Люї Лімієр приготовляє справжню революцію: велику трьохвимірну фільму у природних барвах.

Найважнішою точкою цієї виставової, кінової програми буде великий конкурс на найкращу французьку фільму, драму або комедію, що має бути готова до 15. вересня ц. р. Участь у конкурсі сильно обмежена, бо щоби допустити фільму до конкурсу, мусить продуцент виказатися французьким громадянством, знимки мусять бути виконувані тільки в краю, сценарист, автор діяльогів, музичний провідник, технічний провідник, декоратор, міксер (той, що записує на плівці звук), — словом усі співробітники фільми мусять бути стовідсотковими французами.

Кидається тут у вічі характеристична прикмета цієї імпрези: фільма має бути виконана накладом міліонового гроша французів та для них тільки й призначена, щоб виперти чужих продуцентів та фільмових творців, що працюють у французькій кінематографії.

Проте торік цього роду гостра рецепта виявилася у практиці недоцільною. При нагороджуванні найкращої французької фільми не заквалифікували такої перли, як „Маєрлінг", лиш тому, що не всі співробітники фільми були родовитими французами.

Інакше було в Америці: там за минулий сезон признали нагороду за найкращу креацію молодій віденці, Люїзі Райнер.

ПІДСЛУХОВА СТАЦІЯ УЧНІВ НА ДАХУ ШКОЛИ.

В одній середній школі в Цетинії відкрили припадково, що учні вже кілька літ підслухували все, що говорилося на учительських засіданнях у конференційних салях.

В Цетинії мають будинки переважно плоскі дахи, на яких теж можна вигідно розложитися. Коли одного дня дочка директора школи вийшла принагідно на дах шкільного будинку, застала там якогось учня, який вигідно сидів і заглядаючи крізь отвір у даху, робив собі якісь записки. Коли дівчина підійшла ближче, запримітила, що учень заглядав крізь отвір до конференційної салі, яка містилася на останньому поверсі і в якій саме під ту пору відбувалась конференція учителів. Учня завели негайно до директора, де він признався, що учні постійно підслухували все, що на вчительських конференціях діялося, а підслуханим ділились з іншими товаришами. Тайна підслухова служба функціонувала дуже справно вже кілька літ.

Коли учні довідались, що має відбутися учительська конференція, вибирали з поміж себе жеребом одного, який мусів займати становище на даху і робити собі докладні записки того всього, що директор, чи вчителі говорили. Опісля вислід підслуху реферував даний учень своїм товаришам. Майже 10 літ тривав підслух учнів і ніхто з учителів не звертав уваги на отвір у стелі конференційної салі.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ БУДИЛЬНИК.

Один венецький годинникар зладив спеціяльний прилад до будильника, який звернув на себе своєю оригінальною конструкцією увагу широких кол. Голосник будильника так зладжений, що може будити сплячого на 20 ріжних способів. Першого дня будильник дзвонить, другого дня грає якусь прегарну мельодію, третього дня будить сплюха голосним вистрілом, відтак будить шумом літака, собачим лаянням, свистом льокомотиви і т. д. Цей репертуар зміняється під чергу 20 днів і аж 21 дня знову будильник будить дзвоненням.

ЗАВІЩАННЯ ПОДИКТОВАНЕ ДУХАМИ.

Суд полудневоіталійського міста Лече займався недавно дуже оригінальною справою. Ішло про спадщину по багатому купцеві Евгенові Калілі.

Калілі помер перед кількома місяцями. У завіщанні, яке відчинили після його смерти, записав він ціле своє майно епископові з Лече, щоб він розділив його на ріжні добродійні цілі. Як оправдання свого запису, який залишав всіх кревняків голіруч, подав у завіщанні, що дуже часто вів він розмови з духами своїх двох померших жінок, які теж порадили Калілі записати майно лечеському епископові.

Годиться додати, що Калілі був загорілим спіритистом і перебував після смерти своєї жінки постійно в товаристві медіюм, так, що міг у кожній хвилині розмовляти за посередництвом медія зі своїми небіжками жінками. Цей розділ у завіщанні, який говорить про розмови з духами та про їх вплив на завіщання став причиною до судової скарги родини, яка домагалася уневажнення завіщання, мовляв, небіжчик не був підчас писання завіщання при повних і здорових глуздах.

Вислід цього сензаційного процесу вичікували всі з великим зацікавленням. Суд, який кілька днів розглядав скаргу кревняків Калілі, зокрема двох його сестер, видав теж сензаційне рішення, бо відкинув скаргу мотивуючи свій присуд тим, що людей, які займаються спіритизмом не можна вважати невідповідальними за свої вчинки. Іншими словами: суд признав завіщання важним.

—o—

ПРОДАНИЙ ОСТРІВ.

В Тульоні відбулась 8. ц. м. ліцитація одного з найпоетичніших островів Середземного Моря, Тар-Кро, положеного у віддалі 10 миль від Ієра. Цей острів має майже пів тропічну ростню напр. пальми й евкаліпти. Викличнa ціна була 1 міліон франків, а продали його за 4 міліони.

„Зачарований острів" — як його дуже часто називали, був давніше власністю маркіза Борегаре, згодом перейшов на власність Мануеля Анрі. Акт власности острову стали оспорювати родини Грот, Маржері та Анрі і почали вести довготривалий процес, який покінчився тим, що суд у Тульоні та апеляційний суд у Екс ан Провансі рішили продати цей острів на ліцитації. Ліцитація справді відбулась і романтичний острівець купила п. Демаруа, жінка багатого фабриканта цукру, яка дала найвищу ціну.

СПОРТОВА СТОРІНКА.

Знову традиційний нерішений вислід.

УКРАЇНА — ГАСМОНЕЯ 3:3 (3:1).

На цих змаганнях ще раз переконалися ми, що Україні недостає у вирішних важних хвилинах найбільшої спортової прикмети, а саме вмілости схопити у найважнішому менті свої нерви в сталеві окови залізної і твердої волі і не піддаватися найгіршому противникові кожної дружини — схвилюванню. Дружина, яка починає хвилюватися, пешиться найменшою дрібницею, незамітною навіть невдачею, незвичайно легко заломлюється психічно і піддається цьому нещасливому настроєві. З черги приходить тоді занепад амбіції і — це мабуть найважніше та найгрізніше — недобіра у власні сили.

Всі ці заміти можна було скермувати під адресою України підчас недільних змагань із Гасмонеєю. Адже ці змагання мали для української одинацятки незвичайно велике значіння, бо перемога скріпляла сильно надії на мистецтво О. Л. Крім цього змагання з Гасмонеєю мали ще й інший перчик. Україні вдавалося дуже рідко навіть у найвищій її формі перемогти жидівську дружину в мистецтвах і видерти їй 2 пункти. Метчі з Гасмонеєю традиційно кінчилися нерішеним вислідом. Ця похова традиція спричинила теж може в деякій мірі нервовий настрій грачів України. В кожному разі Україна грала на високу ставку і це вплинуло на цілу дружину. Гасмонея крім морального вдоволення і престіжу не anскувала на цих змаганнях властиво нічого і не рискувала теж нічим. З цього не виходить ще, що грачі Гасмонеї не хвилювались. Навпаки, у першій частині першої половини навіть доволі сильно хвилювалися, одначе куди швидше й легше вспіли заспокоїтися, ніж грачі України. Це теж мало найкращу ілюстрацію у ході гри. Спершу обі дружини грали нервово. Напад України був грізніший і щасливіший під воротами, тому теж Україна вела вже 3:1. Одначе коли грачі України і в другій половині не перестали хвилюватись, дали собі розмірно легко видерти один пункт, більше зрівноваженій і спокійній Гасмонеї.

Проте змагання двох направду чолових дружин О. Л. були гарні і стояли на доволі високому рівні. На першому місці треба поставити напади обох дружин, оба грізні, швидкі, добрі комбінаційно, одначе оба вони йшли до одної мети двома різними засобами. Гасмонея грала короткими приземними подачами, її грачі уставлялися взірцево на позиціях, при тім добре стартували і визначалися доброю фізичною кондицією. Зовсім іншу систему гри показала Україна, зокрема її напад, який засвоїв собі уже до деякої міри не конче скомплікавану, зате дуже успішну систему гри: швидкими півгорішніми подачами вперед! Ця система незвичайно корисна і дає змогу такій дружині, як Україна, „пакувати" слабшим противникам чималу скількість воріт; але зі сильним противником вона не завжди успішна. Система півгорішньої гри вимагає перш усього незвичайно високо поставленої техніки, доброї фізичної кондиції, і — найважніше — д. доброго старту. Напад України має незлу техніку (хоч поодинокі змагуни могли би ще багато навчитися, якби ходили пильно на тренінги!), доволі добру (крім Малюхи) фізичну кондицію, зате погано стоїть справа зі стартом. Крім Магоцького, який може під цим оглядом вдоволити, всі інші нападники — без старту. Правда, Скоцень II. іноді ще може почванитись добрим бігом, але його давній швидкий і рішучий старт з місця щез десь без сліду. Те саме можна сказати про Краєвського, в тою ріжницею, що його старт залежить завжди виключно від відваги. Тому теж Краєвський стартує іноді прегарно до майже безнадійних мячів та осягає їх, а іноді не вміє здобутись на рішучий вибіг до найближчих мячів. Хомишинець все ще має давні хиби, хоч вони вже помітно зменшились. Отже бракує йому рухливости і швидкости. Малюха буде напевно добрим грачем, але по довгім і солідним тренінгу та при відповідній змаговій рутині.

Цих кілька критичних завваг про поодиноких нападників України зовсім не обезцінюють їх доброї гри в недільних змаганнях, зокрема у першій половині. Навпаки, цілий напад творив зіграну і дуже небезпечну лінію. Коли діставав мяч від помочі (на жаль, це було доволі рідко!), йшов гостро до переду і завжди витворював небезпечні ситуації. Цілим квінтетом мудро диригував Хомишинець, якому ще треба признати, що змагався грати амбітно й видно по ньому, що хоче позбутися своїх хиб. Скоцень завжди грізний своїми бомбами, грав зовсім продуктивно і співпрацював мудро зі своїми партнерами. Те саме можна сказати про Краєвського і Малюху, які теж добре зі собою заграли. Магоцький був добре пильнований, але всеж таки час до часу втікав і тоді ворота „висіли на волоску".

Та навіть найкращі зусилля нападу розбивалися через слабу гру помочі. У цій лінії, яка стала вже попрайною болячкою нашої дружини, навіть Гошовський виглядав блідо. Його оправдують не тільки наслідки давньої контузії, але й те, що перед собою мав незвичайно грізну трійку Гасмонеї. Пазуляк забув навіть про засадничі речі; лівий крайник Гасмонеї втікав спокійно, коли тільки дістав мяч. Скоцень Г. робив що міг, щоб пильнувати свого крайника, що йому теж часто вдавалося. Як цілість поміч була зовсім слаба.

Ясно, що слаба гра помочі впливала не тільки на гру нападу, але й на оборону, яка мала дуже важке завдання і взагалі виконала його успішно. Правда, троє страчених воріт промовляють у некористь обох оборонців та воротаря, але годі забувати, що при слабшій грі оборони могло бути куди гірше. Оба оборонці держалися рішуче за близько воріт і тому теж доволі часто витворювалися небезпечні підворітні ситуації, яких, на щастя, напад Гасмонеї не використав вислід. Скрегота хвилював іноді глядачів своїм непотрібним і небезпечним дріблінгом в околицях власних воріт. Босий мав блискучі менти і деякі дуже непевні, напр. прегарна й ефектовна оборона страшної приземної бомби Шляфа і промах, у якому затакований дозволив собі вибити мяч із рук.

Як цілість Гасмонея була краща від України, зокрема знаменито грала її поміч.

Хід гри: Гру починає Гасмонея і вже у 1. хв. має прегарну нагоду добути ворота, одначе її не використовує. По кількох змінних акціях Магоцький дістає мяч від Хомишинця, подає до середини, а Краєвський стріляє до воріт: 1:0. У 14. хв. Скоцень II. використовує похибку оборонця Гасмонеї і... 2:0. Заноситься на високу перемогу України, одначе поміч не підсилює свого нападу та одночасно не стримує й чужого. Дві хвилині пізніше Гасмонея використовує ріг і Пінус стріляє головкою ворота. Не без вини були тут помічники, які не обставили поодиноких жидівських грачів. Після добуття цих воріт Гасмонея грає чимраз краще і доволі часто загрожує воротам України. Всеж таки напад чорно-червоних грізніший і Магоцький пробивається у 35. хв. крізь оборону й поміч, подає до середини, а решту викінчує Хомишинець: 3:1.

Друга половина дає Україні зараз з початку кілька ідеальних нагод підвищити вислід до 4:1 і 5:1, але Малюха не вміє досланно із кількох кроків, віч на віч із самим воротарем, стріляти до воріт і посилає мяч далеко за бічну лінію! Згодом до голосу приходить Гасмонея, яка осягає перевагу і добуває (не без вини Босого) ворота, а згодом вирівнює.

4.000 глядачів, з цього найменше половина українців, були не конче вдоволені з висліду. Суддював п. Саварин справедливо, але за дрібничково.

ІНШІ ВИСЛІДИ ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

ЛЬВІВ. **Польонія (Перемишль) — Погонь І Б 2:1 (0:1).** Заслужена перемога Польонії.

ЛЬВІВ. **Лехія — II. Сокіл 1:0 (0:0).** Лехія добуває ворота з карного. Ситуація II. Сокола тепер безнадійна.

ЛЬВІВ. **Чорні — Р. К. С. 1:1 (0:0).**

ПЕРЕМИШЛЬ. **Огніско (Ярослав) — Чувай 5:4 (3:3)** Суддю цих змагань п. Бика мусіла поліція відвести з грища.

РЯШІВ. **Ресовія — Корона (Самбір) 1:0 (0:0).** Дуже добра гра Корони і слаба Ресовії. Після цієї програної Корона сильно загрожена деградацією.

ТАБЕЛЯ ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

По останніх змаганнях табеля Окружної Ліги виглядає ось-так:

1. Ресовія	19	30:8	51:20
2. Україна	**20**	**29:11**	**72:29**
3. Чорні	20	24:16	51:41
4. Гасмонея	19	23:15	26:19
5. Польонія	19	22:16	31:30
6. Огніско	19	20:18	39:55
7. Чувай	19	19:19	47:47
8. Погонь І Б	19	18:20	39:44
9. Р. К. С.	19	14:24	27:41
10. Лехія	19	12:26	26:41
11. Корона	19	11:27	23:42
12. II. Сокіл	19	8:30	34:56

СТАНИСЛАВІВЩИНА.

Ревера — Пролом 5:0 (1:0). Ці змагання відбулися ще в четвер 10. ц. м. В Проломі найгірше грав напад.

Ревера (юніори) — Пролом (юніори) 9:0 (6:0).

СТАНИСЛАВІВ. **Ревера — Стшелец-Брошнів 4:2 (2:1).**

Ревера і Гірка мають однакову скількість пунктів тому відбудуться треті вирішні змагання.

ТЕРНОПІЛЬЩИНА.

ТЕРНОПІЛЬ. **Креси — Яніна 8:4 (6:1).** Креси здобули мистецтво своєї групи і гратимуть за вхід до О.Л.

Поділля II — Легіон II 4:1 (2:1).

ЗА ВХІД ДО А-КЛЯСИ

ДРОГОБИЧ. **Ватра — Дністер 0:0.** Елімінаційні змагання двох наших чолових дружин басейну. Гра на низькому рівні і нецікава.

БОРИСЛАВ. **Юнак — Кадіма 2:1 (1:0).** Вирішні змагання за мист. А-класи нафт. басейну. Відбудеться ще треті стріча, бо обі дружини мають рівну скількість пунктів.

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

БРОДИ. **ВЦКС — Богун 7:0 (4:0).** Катастрофальна програна української дружини, яка ще донедавна була найсильнішою у Брідщині. У Богуні слабо грав напад

МОСТИСЬКА. **Скала — Дністер (Самбір) 4:0 (2:0).** Обі дружини грали в резервовому складі. Ці змагання відбулися ще 10. п. м.

ЮВИЛЕЙ ВАРТИ.

ПОЗНАНЬ. Висла — Фортуна 6:2, Варта — ЛКС 5:0, ЛКС — Фортуна 3:0, Варта — Висла 5:1. Всі ці змагання відбулися в рямках ювилею Варти.

ЧАША МІТРОПИ.

ПРАГА. Славія — Ференцварош 2:2

ВІДЕНЬ. Адміра — Спарта 1:1.

ВІДЕНЬ. Вієнна — Юнгфільовс 2:1.

МІЛЯНО. Австрія — Больонія 2:1.

БУДАПЕШТ. Гунгарія — Ляціо 1:1.

БУКАРЕШТ. Венус — Уйпешт 6:4.

ЦІРІХ. Грасгоперс — Простейов 4:3.

ЗАГРЕБ. Дженова — Граджанський 3:1.

ЧАША ДЕЙВІСА.

Півфінали.

ПРАГА. Чехословаччина — Югославія 3:2.

БЕРЛІН. Німеччина — Бельгія 5:0.

ФІНАЛ ВИСОКОШКІЛЬНИХ МИСТЕЦТВ У ПРАЗІ

У. В. С. — Мадярський А. К. 2:2 (1:1).

Фінальні змагання обох дружин за високошкільне мистецтво закінчилося нерішеним вислідом. У мадярській дружині грали лігові і дивізійні мадярські грачі, одначе українська дружина мала в деяких хвилинах перевагу і вела навіть 1:0 та 2:1, а мадяри щойно вирівняли. На цих змаганнях було багато публики. Перед метчом промовляв голова Високошкільного спорту д-р Смогляха та представники обох дружин. Ворота для нашої дружини добули Гарасимів та Уланів.

ГАРНА ПЕРЕМОГА НАКОЛЕСНИКІВ УКРАЇНИ.

В неділю 13. ц. м. відбулися на шляху Львів — Яворів наколесницькі змагання за дружинове мистецтво львівського воєвідства. Ці дружинові змагання були новинкою. Їх головне завдання привчити змагунів до взаїмної співпраці і помочі. Кожна дружина виставляє 5 змагунів, одначе при загальній клясифікації числиться тільки час 4. змагуна дружини. Підчас їзди змагунам, які їдуть на пльомбованих колесах не вільно по дорозі приймати ніякої поживи ні напитків, за вийнятком півмети. Зате вільно собі помагати.

Недільні перегони відбулися у двох категоріях. Біг на 100 км. Львів-Яворів-Львів для ліценційованих змагунів і на трасі Львів-Янів-Львів (50 км.) для неліценційованих.

Дружини стартували що 5 мінут. Україна стартує остання і їде спокійно середнім темпом. Щойно за Яновом розвивають змагуни сильне темпо і доходять II. дружину Чорних, яка виїхала 5 хв. скорше. На півметок Україна і Чорні II впадають разом і мають з ЛТКМ найліпший час. У поворотній дорозі Чорні I сильно збільшують темпо і надробляють страчених 8 хвилин. ЛТКМ „пухне" так, що мистецтво можуть добути лиш Чорні або Україна і про нього може рішити фініш на останніх кільометрах. На мету вподають Чорні другі по ЛТКМ з часом кращим 3 мін. і є вже певні свого мистецтва. Одначе Україна розвиває на останніх 10 км. скажене темпо і осягає час кращий на 3 хв. від Чорних.

Остаточний вислід на 100 км. такий: 1. С. Т. Україна (в складі: Колтуцький, Бабій, Степаняк, П. к., Івасів) час 3 год. 38,16; 2) Чорні I час: 3 год. 40,53; 3) ЛТКМ час: 3 год. 44,21; 4) Чорні II час: 4 год. 01,45.

Крім цього відбулися змагання дружинові на 50 км., в яких стартувало 5 дружин: 2 Стшелец-Рожен, 1 Чорних, 1 ЛТКМ і 1 України. Україна на півметку мала перше місце, але у поворотній дорозі не всі видержали темпо, так що Україна остаточно добуває друге місце.

Остаточний вислід на 50 км.: 1) Стшелец-Рожен час: 1 год. 47,8; 2) С. Т. Україна час: 1 год. 51,18 (у складі Буцик, Гапиш, Цимбала, Лата і Демчюк); 3) Чорні час: 1 год. 53,17; 4) Стш.-Рожен II. час: 1 год. 54,23; 5) ЛТКМ час: 1 год. 56,42

Змагання організувала Україна і вив'язалася з цього завдання дуже добре. Зокрема треба підчеркнути і висловити щиру подяку українським селянам на трасі Львів-Янів які своїм наклацкуванням підбадьорювали

…ваших змагунів і обливали їх водою. Також учні української приватної гімназії у Яворові, зорганізовано заохочували Україну та обливали всіх змагунів водою. Треба підчеркнути, що і на трасі і в Яворові обливали водою всіх змагунів, які стартували.

РУХАНКОВИЙ ВЕЧІР С. IV.

У неділю, 13. п. м. відбувся на площі Сокола IV. при вул. Крупярській, Руханковий вечір Сокола IV. при співучасти руханків С.-Б., С. III. і С. V. Вечір зачався дефілядою учасників свята, до якої стануло 142 руханків, з чого 68 побратимів, 46 посестер, 28 учасників. Вечір відкрив голова С. IV. дир. Радловський короткою і бадьорою промовою, після чого відбулися вправи у виконанні всіх чет.

При світлах рефлекторів відбулися вправи на приладах, доліжкові вправи, ефектовні вправи з обручем і поручами, вільноручні, національні танки. Усі вправи виявили дуже добру підготову та викликували щирий аплявз серед численно зібраної публики. Вечір закінчився в год. 11-ій відспіванням гимну.

Після подій у Бережанщині.

У звязку з недавніми подіями в Бережанщині перебував у Бережанах в мин. тижні посол д-р Ст. Біляк, який переслухав значну скількість пошкодованих селян та інтервеніював у представників адміністраційної влади. Зібраний послом Біляком доказовий матеріял предложила УПР міністерству внутр. справ та головному командантові поліції ген. Заморському з домаганням притягнути винуватих до відповідальности. На основі цього матеріялу внесе посол д-р Біляк як посол бережанської округи на найближчому засіданні сойму в дні 16. ц. м. інтерпеляцію до міністра внутр. справ.

Чи будуть з наших дітей мистці і винахідники?

Дошкільний вік дитини — це та частина її життя, коли вона проявляє найінтенсивнішу творчу діяльність, неймовірні зусилля і задуми, що находять свій вислів у простій лякопічній формі. Найлекше оперують діти молодшого віку графічною формою вислову і тому улюбленою іграшкою в їх руках є олівець, фарби і по змозі великий, якнайбільший кусень паперу.

Починаючи від рисок, крапок, кривульок, які у дійсности є покищо чисто руховим процесом руки, дитина звільна переходить у своїм рисунку до свідомого зображування дійсности, яку бачить довкола. А коли така праця-забава виходить з власної ініціятиви, як це буває у дошкільній добі, а не з програмового наказу, тоді дитина виконує її у щирому захопленні, цілою душею переживає складну акцію і цим виявляє, хоч технічно дуже примітивну, одначе нераз подивугідну сильну і здорову творчість. Ще більше темпераменту, фантазії, фізичної напруги і досвіду вкладає дитина у працю моделювання в глині та у інші коструктивні заняття, які ведені у збірній формі, дають нераз незвичайно цікаві і несподівані вислідди.

Шкода велика, що на творчу роботу дошкільнят здебільша не звертаємо уваги, легковажимо, а то й обезцінюємо її. Хто знає, чи у цій дитячій мазанині і ліпках, в які вона вкладає таку силу своєї індивідуальности, не прозябають її психічні нахили, особливі здібности, може навіть великий талант?

Треба би лише більше уваги присвятити праці дітей дошкільного віку, збирати цікавіші зразки і шукати, чи крім загальних, дитячій психіці даного віку властивих прикмет, не найдеться у них щось цілком індивідуальне й оригінальне. Дошкільний терен це найбагатше джерело дослідів для психольога, мистця, виховника і лікаря.

Т-во „Українська Захоронка“ у Львові, бажаючи познайомити ближче ширше громадянство з педагогічною працею, яку веде у своїх захоронках-дошкіллях, улаштовує **І. виставу дитячої творчости і приладдя занять**, якої відкриття відбудеться **15. червня ц. р. в год. 18.** в кімнатах захоронки при вул. Руській 3. Кожний, хто розуміє велику вагу дошкільного виховання української дитини і хто почуваєтся її правдивим приятелем, повинен відвідати ту цікаву і першу в нас цього роду виставу, яка буде відкрита від 15—19. червня ц. р. в годинах від 9—1. і від 16—19.

Добошинський перед судом.

Після розправи проти учасників нападу на Мисьленіце почалася нині окрема розправа проти організатора того нападу інж. Адама Добошинського, якого прокуратура вилучила зі загального процесу і поставила перед краківським судом присяглих. На процесі як цивільні позовники виступає генеральна прокураторія та дирекція пошт і телеграфів. Перша домагається 2.600 зол. відшкодування за знищення поліційної станиці, друга — 260 зол. за знищення телефонічних проводів.

Після відчитання акту обвинувачення почав визнавати Добошинський, описуючи свою політичну діяльність.

Добошинському закидує акт обвинувачення провини проти 11-ох статтей карного кодексу. Йому загрожує кара від 5-ох років вязниці до смерти.

„Сталін завдав черв. армії небезпечний удар“
— ТВЕРДИТЬ ТРОЦЬКИЙ.

Троцький заявив представникові Аваса, що **Сталін позбавив партію голови вже давніше, а тепер позбавляє голови армію.**

Він висловився з великим признанням про здібности й заслуги розстріляних генералів, він не вірить в обвинувачення проти них. На його думку причиною присуду було **противенство між Ворошиловом і Тухачевським.**

Троцький припускає, що Ворошилов виявиться на випадок війни зовсім нездарним полководцем. Підложжям останнього процесу був **конфлікт між політбюром і Ворошиловом з одного боку, та найкращими полководцями червоної армії з другого. Сталін завдав червоній армії страшенний удар, який потрясе нею аж до основ.** Інтереси оборони країни пожертвував він, щоби зберегти владу в руках своєї кліки.

Після процесів Зінова, Каменева, Радека, Пятакова, процес Тухачевського й товаришів заповідає початок кінця теперішньої диктатури.

Світла й тіні опери „Тарас Бульба“ у Києві.

Як довідуємося з совітських часописів, рада народніх комісарів Сов. України відзначила „велику творчу роботу всього колективу київського оперового театру над створенням опери „Тарас Бульба“, що являє собою один з кращих творів української „клясичної спадщини“. Дирекції театру виділено 30 тисяч карбованців „для преміювання кращих працівників театру“. Крім того преміовано „персонально“ (по 5.000) за працю над виведенням „Тараса Бульби“ дириґента Дранішнікова, композиторів Ревуцького та Лятошинського (з яких перший наново зредагував, другий зінструментував оперу), дальше режисера Лапицкого (3.000) та хормайстера Тараканова (2.000).

Цікаво, чи оба згадані наші композитори зможуть за цілу велику, буцімто, суму гроша купити бодай сякий-такий... нотний папір у раю, в якому проживають?! Про якісь людські черевики, мабуть вже нічого й говорити...

Як бачимо з заміток у совітських часописах, у столичній українській опері, в „державному ордена Леніна академічному театрі опери та балету“ (це — офіційний титул) мистецькими провідниками є сьогодні тільки — москалі: Дранішніков, Лапицкий і Тараканов. І „Тараса Бульбу“ Лисенка виводять нині у Києві москалі...

Найбільшим ворогом для здорового, родинного життя є шинки, що віднучують батьків від родини й рівночасно ослаблюють джерело прожитку. — Я Дубє

Катальонський міністр війни викликав анархістичну револьту.

З Барсельони повідомляють: Слідство у справі травневих подій у Катальонії кинуло підозріння, що

безпосереднім виновником анархістичної револьти в Катальонії був катальонський міністр війни, анархіст Ісґлеас.

Окрема комісія займеться тією справою. У звязку з цим самим слідством арештували посадника міста Херони.

РОЗСТРІЛЯЛИ 320-ОХ АНАРХІСТІВ.

З еспанських джерел потверджують вістку, що у Мадриді розстріляли 320-ох анархістів. Присуд виконав відділ міжнародньої бригади ім. Димітрова.

НОВА СПРОБА АНАРХІСТИЧНОГО ПЕРЕВОРОТУ.

Анархістичні „контрольні стежі“, що їх влада наказала роззброїти, намагалися захопити Барсельону. Користаючи з 3-годинного летунського алярму, вони заняли околиці пристані і готовились до наступу, але урядові війська в пору їх розбили.

При зміні адреси просимо подавати й стару адресу.
Адміністрація.

Львівський повіт складає поклін М. Шашкевичеві.

100. роковини появи „Русалки Дністрової“ відсвяткувала львівська філія „Просвіти“ ім. М. Шашкевича минулої неділі.

Свято почала Служба Божа, яку в 10. годині під церквою св. Петра й Павла на Личакові відправив о. декан. **Мармаш,** парох Зашкова, з о. кан. **Ковалюком,** парохом Скнилова і о. **Дуткевичем,** парохом церкви св. Петра і Павла. Співав мішаний хор з Винник. По Службі Божій присутні перейшли походом на Личаківський цвинтар, де на могилі М. Шашкевича о. дек. **Семків** з 7-а священниками відправив панахиду, підчас якої співав мужеський хор з Винник. На могилі зложено 27 вінків, з того 26 з повіту, 1 з Личакова.

Пополудні відбулася на площі „Сокола Батька“ академія; заповіджена на 15. годину, вона почалася з більше як пів-годинним припізненням, бо публика збиралася дуже поволи. Академія почалася дефілядою хорів і орхестр, опісля ред .В. Глібовицький гарно виголосив глибоку змістовну промову. На решту програми зложилися гагілки у виконанні дівчат та жіноча і мужеська рецитація („Сонце на обрії“ Олеся та „Ми ідем“ Городенського) та хорові й інструментальні продукції.

Злучені хори з Підбірців, Підберізців, Винник, Чижикова, Гаїв, Глухович, Миклашева, Запитова, Ременова, Кукезова, Товщева, Селиськ, Скнилова, Зашкова, Грибович, Острова, Коросна Ст., Добрян під батутою проф. Богдана Вахнянина прегарно виконав „Просвітянський гимн“ Ярославенка, „Заспіваймо“ Воробкевича, „Боже Великий“, „Річеньку“ Головацького-Лаврівського та „Цвітка дрібная“ Шашкевича-Колесси.

Таке саме враження робили продукції злучених дутих орхестр Жиравки, Рудна, Черепина, Миклашева, Підберізець, Винник, Підбірець і Лисинич та Малехова; дригували В. Глущак; вони відіграли „Гей гук мати, гук“ і „Запорожський марш“ Кудрика.

Присутніх було коло 2.000 осіб, майже виключно зі сіл. Львівська публика мабуть злякалася хмар і громовиці.

Прикро вражає, що підчас національного гимну богато людей ходить по площі; те саме бачимо що неділі у львівських церквах, коли співають „Боже Великий“. Пора на те звернути увагу в проповідницях та по читальнях.

—o—

Вже й гірники страйкують в Америці.

Голова комітету робітничих організацій, Джон Левіс, наказав страйк 9.500 гірників у 17 копальнях. Загального страйку на протест проти поведінки поліції підчас страйку не буде.

Підчас сутички між страйкарями і працюючими робітниками в Джонставні (Пенсильванії) у фабриках сталі трьох робітників ранено. У Ворені робітники перервали залізничу сполуку з фабрикою „Республіканської сталевої компанії“, зриваючи рейки на просторі 20 м. та вивантажили 20 возів каміння. Фабрику заосмотрюють у потрібні матеріяли літаками. У стейті Мічіген страйкує 43.000 робітників, найбільше в містах Флінт, Детройт, Понтіяк і Сенгів. Там дійшло до поважних заворушень. Робітники обстрілювали з крісів літак, який віз із Клівленду харчі для робітників. Літак ушкоджений кулями, причалив. У Понтіяку учасники страйку вкинули робітника-стрийколома в котел з розтопленим асфальтом.

ВСЯКО БУВАЄ.

Не тямлю добре хто — чи не Шекспір — колись сказав: „В житті всяко буває!...“

Цей і той іпохондрик міг би докинути, що якщо би більше нічого не сказав, то не був би славним Шекспіром. Та як тільки вдумаємося глибше у сказане, то без сумніву прийдемо до переконання, що як завжди, так і цим разом геніяльний письменник висказав дуже мудру думку.

Бо подумаймо тільки: чи дійсно в житті не буває так, що по невдачах, по кризі, що — здавалося б — знівечила ввесь наш дорібок, приходить, часто навіть нагло і несподівано, сприятлива пора. Це явище можна помітити не тільки в збірному житті, як наприклад тепер, коли ми двигнулися з дна господарської кризи, але і в житті одиниць.

І вся життєва мудрість обосновується саме на тому, щоб у важних хвилинах не опускати рук, зате в моменті доброї „пасси“, що час до часу відвідує навіть найбільших „невдачників“, треба зміти використати сприятливу коньюнктуру.

А тому, що ніколи не знаємо, коли скінчиться зла „пасса“, а коли добра, зробимо наймудріше, як будемо завжди забезпечуватись перед деякими несподіванками, на які можемо наразитись.

Таким забезпеченням буде очевидно, передовсім гра на клясовій льотерії і тому кожний, хто вміє думати не тільки про сьогодні, але й завтра, негайно поспішить до Колектури і купить собі льос до першої кляси трицятьдевятої Льотерії.

Тягнення починається невдовзі, бо 22. ц. м. Головна виграх в висоті сто тисяч золотих буде вильосована 26. ц. м.

НОВИНКИ.

— Найсолідніші футра тільки у Юліяна Глушевського, Львів, пл. Капітульна 3. І., телефон 254-46. Приймаю футра до переховання літом.

— Операція о. ігумена Климентія Шептицького. Довідуємося, що ігумен оо. Студитів о. Климентій Шептицький, повертаючись із Риму, піддався у Відні операції жовчевих камінів. Оперував проф. Фінстерер. Як зачували, операція пройшла успішно.

— Недуга артистки І. Біберовичевої. З Коломиї повідомляють, що п. Іванна Біберовичева, б. артистка українського театру, одна з найбільших, які знає українська сцена, поважно захворіла. П. Біберовичева находиться у 76 р. життя.

— В Українськім Науковім Інституті в Берліні виголосить 15. ц. м. проф. болгарського університету д-р М. Арнавдов виклад на тему: „Україна і Болгарія. Значіння Веneліна, Шевченка і Драгоманова для відродження болгарського духа“.

— Під прапором праці й обовязку. Літературний нарис під таким наголовком виголосить у львівськім радіо проф. Володимир Радзикевич у вівторок 15. ц. м. від год. 18.25—18.40.

— Вписуйтесь на зільничий курс! Кооператива „Зелоцентр“ розіслала до управ наших шкіл у Львові прохання, щоби проголосити старшим річникам, що для них улаштовується організаційно-зільничий курс (вул. Руська 3) за оплатою 6 зол. від особи. Курс триватиме від 18. ц. м. 5—6 днів. Абсольвенти можуть у своїх місцевостях організувати зільничі секції, збирати місцеву номенклятуру, ріжні вірування в лічничу силу зілля і т. п., а також закладати зільники, що було би для них милою розривкою, а для нашої науки цінним здобутком.

— Зміна трамваєвого руху у Львові. З причини перебудови каналу у вул. Сикстуській від Легіонів до вул. Костюшка трамваєві вози лінії „1“ в напрямі Личакова будуть якийсь час курсувати крізь пл. Марійську і Бернардинську, зате вози лінії „4“ будуть курсувати з 29. Листопада тільки до початку вул. Сикстуської, а з Вис. Замку тільки до Гетьманських Валів. Продовжувати їзду можливе через пересідання на Гет. Валах і з поч. вул. Сикстуської. До пересідання управнюють нормальні білети.

— Іспит зрілости у Філії української державної гімназії у Львові зложили: Бирка Іван, Боюлка Володимир, Валько Антін, Винницький Роман, Воєвідка Ярослав, Вонторський Олександер, Гарух Юрій, Грабович Роман, Демус Пилип, Когут Нестор, Когут Роман, Коваль Борис, Котис Ярослав, Ленько Остап, Макух Евген, Марковський Володимир, Мащак Володимир, Олійник Роман, Панич Богдан, Пашковський Святослав, Семків Богдан, Сисак Богдан, Стеткевич Роман, Стефанович Лев, Сушко Михайло, Сушко Роман, Третяк Роман, Федак Володимир, Фединський Мирослав, Фільварків Роман, Филипович Тарас, Шприй Роман.

— Посади для лікарів. Бюро праці при окружній лікарській палаті у Львові повідомляє, що є до обняття такі лікарські посади: 1) директора шпиталю у Вольштині; 2) хірурга, гінекольога і рентґенольога у шпиталі в суспільній обезпечальні у Пйотркові; 3) асистента шпиталю у Влоцлавку; 4) психіятра шпиталю в Холмі, Люблинці і Рибнику; 4) районового лікаря в Лісній Підляській. **Битомю і Деоечині на Поді**сеї; 5) ляринґольоґа сусп. обезп. у Влоцлавку; 5) окуліста в Люблині; 7) фізіотерапевта в Холмі; 8) лікаря сусп. обезп. в Млаві, Старосільцях, Нурці, Нешаві, Пшедчу, Люблині; 9) лікарів Рільного Банку у Львові і 10) кілька відпусткових заступництв. Ближчі інформації в секретаріяті бюра праці, вул. Конопніцької 3.

— Слідство у справі „матуральної афери“ покінчилося; урядовець кураторії м-р Ц. Рачек учитель жидівської гімназії у Луцьку м-р І. Мерер та студент політехніки Й. Мерер, які перебувають у слідчому арешті, дістали акт обвинувачення. Слідство проти родичів Мерера і його другого брата уморено. — Міністерство освіти дозволило здавати матуру 71-ом абітурієнтам, яких не допущено до матури у звязку з крадіжею матуральних тем.

— Львівська хроніка. Вістка про уступлення президента львівської апеляції Зборовського показалася неправдивою.—До львівського шпиталю привезли тяжко побитого і порізаного Михайла Чуру з Карачинова городецького повіту, якого змасакрували два парубки.

— Краєва хроніка. В Ходорові урухомлено цегольню, що була довший час замкнена. Цегольня має запевнений збут продукції. — В Ягольниці і Скородинцях заложено нові винниці. — В Миклашеві під Львовом підчас купелі втопився у ставі 9-літній Волод. Починайко. — В селі Шабє самбірського повіту в часі бійки за дівчину вбили парубка Пилипа Бориса. — В Болехівцях пов. Дрогобич Іван Швець застрілив на полі Івана Іванчишина в часі крадежі конюшини.

— Нема плямистого тифу на Покутті. В останніх днях у Коломийщині настав переляк з приводу плямистого тифу, який нібито шириться на Покутті і Гуцульщині. Кружляла навіть поголоска, що навіть санітарна влада заборонила купатися в Черемоші і Пруті, бо, мовляв, вода заражена тифом. Тимчасом санітарна влада стверджує, що на Покутті і Гуцульщині нема ніякої небезпеки, бо кілька випадків плямистого тифу зовсім ізольовано і зліквідовано, а літники можуть зовсім безпечно проводити свої ферії в тих сторонах.

— Велика буря над турчанським повітом перетягла минулої неділі і спричинила великі знищення в багатьох громадах. Найбільше потерпіло літнище Росточе, в якому буря знищила деякі будинки так сильно, що мешканці мусіли їх покинути. Вода підмулила міст і зірвала тому на потоці та знищила купальне місце. Шкоди в Росточу обчисляють на 30 тисяч зол.

— Вогні горять. В Мокрянах самбірського повіту вибухла грізна пожежа, що знищила 10 мешкальних домів і два господарські будинки на шкоду 10.300 зол. Підчас ратування свого майна згинув у вогні Григ. Соломєкіх, на якого завалилася стеля. В ратунковій акції брали участь пожежні сторожі із Самбора і Підбужа дрогобицького повіту. — Компетентна влада стверджує, що на терені бобрецького повіту пожежі цього року зросли на 100 прц. Староство видало відповідні розпорядки задля боротьби з пожежами.

— Згорів млин. В Колі згорів триповерховий млин Ґутманів зі всіми запасами збіжа і муки. Шкоди обчисляють на 250 тисяч зол.

— Школа валиться. У вселюдній школі в Галінові біля Кола завалилася стеля над клясою причому двоє дітей тяжко потовкло. Кількоро інших дітей легко потовклося.

— В статті дир. Палія в ч. 128. з 13. ц. м., стор. 3, 1 шпальта, 30 рядок згори має бути „...в тому самому часі число членів зросло на 15 %“ (а не 11%).

—o—

✝ Посмертні згадки.

ІВАН ПУКАЧ.

В неділю 13. ц. м. вбито під Старим Самбором на тлі родинних непорозумінь Івана Пукача, визначного громадянина, члена всіх виділів повітових товариств, директора Районової Молочарні, заст. голови Повітового Комітету УНДО, б. старшину Української Армії і т. д. Похорон Покійного відбудеться у вівторок у Стрільбичах в год. 3-ій пополудні. В. Й. П.!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Мол. Театр „Заграва“ під арт. пров. В. Блавацького

КАМІНКА СТРУМИЛОВА:
15. VI. Трафіка пані генералової,
16. VI. Т. Шевченко.
17. VI. Голгота.
18. VI. Муравлі.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

МОНАСТИРИСЬКА:
15. VI. Муж двох жінок.
16. VI. Шаріка.
17. VI. Довбуш.

Великий Театр:

Вівторок, 15. VI. год. 8. „Подружжя“.

Цирк Станевських на пл. при вул. Певчинській.

Вівторок, 15. ц. м. дві вистави: в год. 4.30 попол., в год. 8.30 веч.

Середа, 16. ц. м. дві вистави в год. 4.30 попол., в год. 8.30 веч.

Четвер, 17. ц. м. одна вистава в год. 8.30 веч.

КІНА.

АПОЛЬО: „Мільйонерові примхи“ муз комедія.

АТЛЯНТИК: „Х 27“ з Марлєною Дітріх.

ВАНДА: „Золотоволосий збиточник“, „Румба“.

ҐРАЖИНА: „Шепіт кохання“, „Катя і Мабель“.

ЕВРОПА: „Детектив Олена Ґарфільд“

КАСІНО: „Кохана родинка“.

КОПЕРНИК: „Королівство за цілунок“ „Спокусниця“.

МАРУСЕНЬКА: „Ал хет“ („За гріхи“) і „Веселі бідаки“.

МЕТРО: „Малий бунтар“ із Шерлею Темпль і „Променада кохання“.

МІРАЖ: „Візьми моє серце“ з Джітою Альпар, „Запросини до вальса“ з Ліліяною Гарвей.

МУЗА: „Джентельмен кохає інакше“, „Світ залюблений“.

ПАЛЯС: „Діти вулиці“ з Джекі Куґером.

ЦАКС: „Коронація у Льондоні“.

ПАН: „Генерал Суттер“.

РАЙ: „Москва-Шанґай“ із Полею Неґрі.

СВІТ: „Антін Адверз“ і ревія „Веселі недискреції“.

СТИЛЕВЕ: „Непереможний“ з Ґейрі Купером і ревія.

ТОН: „Аннаполіс“, „Подружжя на маївцях“.

УТІХА: „Обвинувачена“ з Дольорес дель Ріо і ревія.

ХИМЕРА: „Коли кохати не вільно“ з Мартою Еґерт.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5).
„Неаполь - Капрі - Соренто - Венеція“

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Вівторок, 15. червня 1937.

БЕРЛІН (357) 11.15 Веселі мельодії, 15.00 Розр. концерт, 20.10, 21.00 Китиця вальсів, орх., хор, сопр., форт. БІЛГОРОД (437) 18.05 Нар. пісні, 18.30 Рум. нар. пісні. БУДАПЕШТ (550) 12.05 Балалайкова орх., 17.30 Циг. музика, 20.50, 21.00 Сальон. музика, 22.20 Форт., ВІДЕНЬ (507) 18.00 Бетовенівський концерт, Шмедес сопр., віол., квартет, 19.40 20.00 Вес. муз. авд., 22.20 Орх. концерт, ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 14.00, 16.00 Музика, 17.50, 18.00 Віол. ресіталь КОШИЦІ (259) 18.00 Для Закарпаття 19.10 Словацькі нар. пісні. МІЛЯНО (369) 17.15 Хор, солісти, 19.00 20.40 Розр. музика, 21.05 Трансм. з Нюйорку: Амер. легка музика, 21.45, 22.00 „А Кольці ді Люна“ оп. Аліґабіле, МІНХЕН (405) 13.15 Орх. концерт, 16.15 Музика для кожного, солісти, 22.20 Вок.-муз. концерт, ПРАГА (470) 15.00 Орх. концерт, 17.25 Смичк. квінтет ес-дур Ондрічека, 18.20 Словацька музика, 19.35, 20.00 Концерт військ. орх., РАДІО ПАРІ (1648) 11.30 Сантиментальні пісні, 13.15, 19.00, Спів. 16.15 Гумор, 17.00 Легка музика, РИМ (421) 17.15 Танк. музика, 21.00, 22.00 23.00 „Гофманові казки“ оп. Офенбаха.

Середа, 16. червня 1937.

БЕРЛІН (357) 14.15, 19.20 Розривкова музика, 17.00 Румунська музика, солісти, 20.40, 21.00 „Солімдес“ ком. оп. Довіша, БІЛГОРОД (437) 19.50, 20.00 Скрипка, БУДАПЕШТ (550) 13.30 Циг. музика, 20.00, 21.00, 22.00 „Фіделіо“ оп. Бетовена, ВІДЕНЬ (507) 12.00 Орх. концерт, 15.15 Для дітей, 17.10 Форт., 18.25, 19.00, 20.00, 21.00, 22.00, 23.00 „Зиґфрид“ оп. Ваґнера, ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 14.00, 16.00 Музика, 18.00 Молодь грає і співає, 20.10, 21.00 Фільг. концерт, ЛЯЙПЦІҐ (382) 21.00, 22.00 Давня і нова італ. музика, МІЛЯНО (369) 17.15 Спів. ресіталь А. Паріджі, 20.40.21.00 Орх. концерт, МІНХЕН (405) 12.00, 13.15 Орх. концерт, 16.15 Пісні у супр. лютні, 19.00, 20.00 Концерт клясичної музики., 22.20 Танкова музика, ПРАГА (470) 18.15 Імпресії з півдня, Прохаска, вик. композитор, 21.25 Орх. концерт, РАДІО ПАРІ (1648) 12.00, 12.30 Орх. концерт, 13.15, 15.00 Спів, 14.30 Давня італ. музика 17,00 Концерт симф. музики, 19.45 Скрипка, 20.30, 20.00, 22.00 „Город на Оронто“ муз. драма Башлета, РИМ (421) 18.30, 19.33 Розр. музика, 21.00, 22.00 „Джірасоле“ ком. Кантіпія, 22.15 Скрипка.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 15. червня 1937.

6.15 Ранішня пісня, 6.18 Руханка, 6.38 Музика з гр. пл., 7.00 Ранішній денник, 7.10 Музика з гр. пл., 7.15 Для новобранців, 7.35 Музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для шкіл: „Клопоти промінчика“ для старших дітей, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Інформаційна газетка в українській мові, 12.25 Розривкова орхестра, 13.55 Легка музика з гр. пл., 14.55 Львівська біржа, 15.00 Розривковий концерт з гр. пл. 15.40 Львівські біжучі вістки, 15.45 Господарські вістки, 16.00 „Підвечірок під липою“ авд. для дітей, 16.20 Хор, 16.45 У копальні потасових солей у Калуші, 17.00 „Фестин на дворі Валезія“ пісні й танки ренесансу, 17.50 Актуальна туристична гутірка, 18.00 Госп.-фін. огляд 18.10 Б. Губерман грає, гр. пл., **18.25 „Іван Франко“ (На службі праці й обовязку) відч. проф. Радзикевича,** 18.40 Програма на завтра, 18.45 Спортові вістки, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 „Пімста“, скеч, 19.15 Легка музика, 19.35 Гутірка про оперу „Князь Ігор“ Бородіна 19.45 Трансм. з Льондону: „Князь Ігор“ оп. Ол. Бородіна; у перерві коло год. 21.00 Веч. денник, Хліборобські вістки Спортові вістки, 22.35 „Ця третя“ гумореска Г. Сенкевича, 22.40 Гр. пл., 22.50 Останні вістки веч. денника. Метеорол вістки, Огляд преси, 23.00 Концерт бажань, 23.30 Музика з гр. пл., 24.00—1.00 Орх. концерт.

Середа, 16. червня 1937

6.15 Ранішня пісня, 6.18 Руханка, 6.38 Музика з гр. пл., 7.00 Ранішній денник, 7.10 Музика з гр. пл., 7.15 Для новобранців, 7.35 Музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 „Кицьі-риболов“, для дітей, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Рімський-Корсаков: „Цар Салтан“ суїта, гр. пл., 12.25 Орх. мандоліністів, 13.55 Легка музика з гр. пл.; у перерві в год. 14.00 Скеч (реклама Союзів К. К. О.), 14.45 Як звірі хотіли людей наслідувати, гутірка для дітей, 14.53 Львівська біржа, Сучасна балетова музика, з гр. пл., 15.40 Львівські біжучі вістки, 15.45 Господарські вістки, 16.00 Із мого варстату, літер. нарис Корн. Макушинського, 16.15 Сальон. музика, 16.45 Приготування молоді до оборони держави, 17.00 Віольонч. твори у супр. форт., 17.20 Спів. ресіталь Арно Нітофа (баритон) у супр. форт., 17.50 Космічні проміні, гутірка інж. Луки Дороша, 18.00 Хвилина бюра студій, 18.10 „Вечір Радія“ словно-муз. авд., 18.40 Програма на завтра, 18.45 Спортові вістки, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Концерт сальон.-орх., сопран; у перерві куток гумору, 20.00 Веселий фестиваль, легкий концерт із конферансієркою, хор, ґітара, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Шопенівський концерт, 21.45 „Ця третя“ гумореска Г. Сенкевича, 22.00 Легка і танкова музика у вик. орх., 22.50 Останні вістки веч. денника, метеорольог. комунікат, огляд преси, 23.00, 23.30 Музика з гр. пл., 24.00—1.00 Орх. концерт.

ОПОВІСТКИ.

30-літній поматуральний зїзд абітурієнтів української гімназії в Перемишлі (з 1907 року) відбудеться дня 29. червня 1937. Початок о год. 8. рано в гімназійній авлі. Зголошуватися до Петра Зубрицького, ем. судді у Стібні ад Медика. 1052 3—3

Дирекція дів. гімназії Р. Ш. в Станиславові подає до відома, що вступні іспити **до І. кл. гімн.** почнуться дня 17. червня, **до II—IV кл. гімн.** дня 22. червня, **до І. кл. гум. ліцею** дня 24. червня. Зголошення з документами треба складати в Дирекції до дня 16. VI. або до дня 21. та 23. VI. ц. р. 1104 3—

Пригадка. Загальні Збори Товариства Охорони Воєнних Могил у Львові відбудуться в четвер 17. червня ц. р. в салі засідань Земельного Банку Гіпотечного при вул. Словацького 14. І. Початок Загальних Зборів назначено на год. 5.30 попол. До участи в Зборах управнені відпоручники Філій, які висилають на своїх 30 членів одного відпоручника, члени-опікуни та звичайні члени. 1132

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.